OTILIA CAZIMIR

Baba Darna intră-n sat...

EDITURA ION CREANGĂ

OTILIA CAZIMIR

BABA IARNA INTRĂ-N SAT...

Ilustraţii şi copertă:

COCA CREŢOIU ŞEINESCU

OTILIA CAZIMIR

Baba Darna intră-n sat...

ŞI ALTE POEZII

Ediţia a II-a

Text îngrijit şi Cuvînt înainte de
GEORGE SANDA

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREŞTI, 1985

În alegerea și stabilirea textului am folosit manuscrisele, ziarele, revistele și ediţiile adnotate de scriitoare.

G.S.

OTILIA CAZIMIR

«Povestea mea — scria Otilia Cazimir — ar trebui să înceapă așa cum încep toate poveștile, cu a fost odată... A fost odată, de mult, o fetiță... Scria poezii...»

Într-o zi geroasă de februarie, a anului 1894 (la cinci ani după moartea lui Mihai Eminescu), s-a născut al cincilea copil al învățătorului Gheorghe Gavrilescu, nepot al fraților Neculai și Ion Ionescu de la Brad. Părinții i-au spus Luchi. «Am fost o fetiță tare cuminte. N-aveam cu cine mă juca. Toți erau mai mari decît mine. Mă alintau, dar îi plictiseam, și eu simțeam asta. Mă jucam singură. Mă sfiam de toți. Uneori cîntam... Alteori priveam gîzele, păsările, florile, dar mai ales cerul. Cînd eram mică, eram fericită primăvara, cînd se topeau zăpezile. Ieșeam atunci pe furiș în drum și mă plimbam pe marginea șanțurilor pline cu apă privind fermecată cerul albastru și luminos reflectat în adîncul lor. Mă aplecam cu o frică dulce deasupra și șopteam speriată: — Cad în cer, cad în cer...»

Cînd Luchi a împlinit patru ani, familia s-a mutat de la Cotul Vameșului, la Iași. În clasa întîi a fost înscrisă cu numele bunicului dinspre tată — Casian. În ziua în care doamna învățătoare a strigat-o la catalog pe Casian Alexandra, Luchi a murit pentru totdeauna.

Alexandrina Gavrilescu (adevăratul nume al Otiliei Cazimir) era o elevă cuminte și harnică. «Cînd eram prin nu mai știu ce clasă de liceu, s-a făcut în școală o alegere: cea mai bună camaradă. N-am făcut nici o ingerință[1], nu mi-am pus măcar candidatura — și m-au votat. Eram multe fete bune printre noi, dar mi-ar fi fost greu s-o aleg

[1]—intervenție.

pe cea mai bună. Şi... am fost aleasă în unanimitate! E singurul succes şcolar care mi-a făcut plăcere. M-am simţit dintr-o dată iubită, m-am emoţionat şi, cînd mi s-a înmînat diploma, am plîns. Cred că aveam 15 sau 16 ani. Am fost într-adevăr mîndră şi mi-am recunoscut calităţi pe care nu ştiam că le am. N-au ştiut bietele mele colege, cele mai multe fete sărăcuţe şi modeste, cît m-au ridicat în propriii mei ochi! Vezi, asta n-o uit...»

Prin 1905, sub emoţia lecturii poeziilor lui Octavian Goga, a scris primele versuri. Poeziile erau patriotice şi cîntau

«Oltul *nost*, pe care-l cunoşteam
Din vechiul meu atlas de geografie,
Doar ca pe-un fir de aţă albăstrie».

În liceu profesoara de muzică credea că are voce frumoasă, «cîntam la şezători solo sau duo. Poate frumuşel, dar nu excepţional», profesoara de desen «pretindea că am talent», profesoara de lucru «că lucrez frumos». «Cred că nu aveam nici un talent deosebit, ne spune Otilia Cazimir, eram conştiincioasă şi nu voiam să rîdă celelalte fete de mine».

La 16 ani a trimis revistei «Viaţa Românească» poezia «Noapte», semnată cu trei steluţe. «Mă temeam de furia directoarei; să nu afle că mă ţin de „fleacuri", deşi mă ţineam şi de carte». Garabet Ibrăileanu şi Mihail Sadoveanu i-au fost naşi literari. Primul i-a zis Otilia, iar celălalt Cazimir. Numele nu i-a plăcut. «Daţi-mi voie să mărturisesc, după atîta amar de ani, că numele acesta, pe care totuşi l-am purtat cu cinste, nu mi-a plăcut niciodată. N-am nimic comun cu eroinele legendelor germane, iar cea dintîi „Otilie" pe care am întîlnit-o în viaţă — fetiţa cu care am stat în bancă în clasa întîia primară — era proastă, grasă şi buboasă...» Tudor Arghezi o numea Jupîniţă, iar Garabet Ibrăileanu îi mai spunea Brunhilda — Cunegunda — Rodogunda, gîndindu-se poate la reginele vizigote.

Otilia Cazimir a avut mulţi prieteni copii. «Ei sînt cei dintîi cititori, de la care culeg primele impresii asupra lucrărilor închinate

lor... Gingășia copiilor m-a cucerit dintotdeauna. M-am apropiat de ei rîzînd, scriindu-le poezii vesele cu o ușoară nuanță de ironie».

Scriitoarea a știut că vouă vă plac jucăriile și v-a dăruit tuturor jucării literare. Nici o jucărie nu e mai frumoasă ca jucăria de cuvinte, nici un joc făcut nu e mai frumos ca unul povestit, nici o mașină nu zboară mai repede ca visul poveștilor.

Mulți s-au întrebat cum a început Otilia Cazimir să vă dăruiască jucării literare. «Am început prin a spune copiilor povești, și abia mai tîrziu a scrie pentru ei. Totul se datorește pasiunii mele precoce pentru... astronomie. Cînd eram o „mătușică" abia ieșită din școala primară, le povesteam nepoților mei, de care nu mă despărțeau decît cîțiva ani, despre stele. Și dacă ziua mi se întîmpla să mai mănînc și cîte o bătaie de la nepoți, seara, pe terasa lor de la Bîrlad sau pe cerdacul nostru de la Iași, prestigiul meu sporea datorită lui Arturus, lui Antares, Vegăi sau lui Aldebaren!»

Otilia Cazimir știa să vorbească cu stelele, cu florile și cu gîzele. Toate o ascultau și îi răspundeau. Ea v-a arătat «Grădina cu amintiri», «Albumul cu poze» sau cum «Baba Iarna intră-n sat».

Voi n-ați citit încă «A murit Luchi» și «Baba Iarna intră-n sat»? O fetiță i-a scris Otiliei Cazimir «să-i mai facă o Baba Iarna», «că pe cea veche am rupt-o», iar un băiețel să-i mai trimită încă două, «una să mă joc cu ea și una pentru surioara mea de-un an, să aibă și ea „Baba" ei cînd o crește mai mare».

Cine n-a plîns cu Lizuca cînd «Miaulica» a prins un șoricel și nu s-a minunat de «voinicul» Lupan care i-a rupt pantofii mamei sale dîndu-se pe gheață...

Într-o noapte de primăvară, după ce a publicat în 55 de ani de activitate literară și în 73 de ani de viață aproape 60 de volume, numele Otiliei Cazimir a intrat în legendă, lăsînd și pentru voi, cei mici, o literatură mare.

GEORGE SANDA

„Baba Iarna intră-n sat..."

PENTRU CEI MAI MITITEI

NINGE!

Ssst!... Măicuţa gerului,
Cu mînuţa îngheţată,
Bate-n poarta cerului
Şi întreabă supărată:

— Unde-s stelele de sus?
— Iaca, nu-s!
Vîntul rău le-a scuturat
Şi le-mprăştie prin sat.

Uite una: s-a desprins
Dintr-o margine de nor
Şi coboară-ncetişor...
— Oare-a nins?

E un fulg şi-i cel dintîi
Şi aduce-n vînt ninsoare,
Drumuri albe peste văi,
Rîs curat în ochii tăi,
Sănioare,
Zurgălăi...

SCRISOARE

Moş-Gerilă, toţi îmi spun
Că eşti darnic şi eşti bun.

Eu îţi scriu de mai-nainte
Că-s un băieţel cuminte,

Şi-ţi mai scriu, aşa, să ştii,
Că eu nu-ţi cer jucării,
Cum ţi-ar cere alţi copii —
Însă nu m-aş supăra
Dacă tot mi-ai da ceva!

Dacă vrei, dă-mi o plăcuţă,
Că mi-am spart-o pe cea veche,
Adă, pentru pisicuţă,
Motocel roş la ureche.

Lui bunicu — o lulea —
C-a pierdut-o, sărăcuţu'...
Poate-aduci vreun os lui Cuţu?
Poate ai vreo acadea?

Lui Dănuţ cel mititel,
Care plînge-n copăiţă,
Să-i aduci un covrigel...
Noapte bună!

Niculiţă

UITE, VINE MOŞ GERILĂ!

Prin nămeţi, în fapt de seară,
A plecat către oraş
Moş bătrîn c-un iepuraş
Înhămat la sănioară.

Drumurile-s troienite,
Noaptea vine, gerul creşte...
Cu urechile ciulite
Iepuraşul se grăbeşte.

Uite-o casă colo-n vale,
Cu ferestre luminate.
Moşul s-a oprit din cale,
Cu toiagu-n poartă bate:

— Bună seara, bună seara!
Iaca, vin cu sănioara
Şi cu daruri proaspete.
Bucuroşi de oaspete?

— Bucuroşi,
Bucuroşi,
Strigă glasuri de copii.
Moşule, de unde vii?
— Iaca, vin din moşi-strămoşi,
Încărcat cu jucării!

...Noapte rece şi albastră.
Ies copiii la fereastră,
Să se uite cum coboară,
Prin troianul uriaş,
Moş-bătrîn c-un iepuraş
Înhămat la sănioară...

LA DRUM

Moş-Gerilă, la urcuş,
S-a pornit cu sacu-n spate.
Drumu-i rău, şi-i lunecuş,
Şi moşneagul nu mai poate.

Lung se uită îndărăt,
Scuturîndu-şi barba rară
De omăt,
Şi oftează sub povară:

— Greu tătucă, greu de tine!
Iaca, stau şi mă socot
Dacă nu cumva-i mai bine
Să mă mut mai cătră vară,
Că-s bătrîn şi nu mai pot!...

BABA DOCHIA

Toată noaptea au lătrat
Cîinii de la jitărie,
De gîndeai că-i lupu-n sat.
Ce să fie?
Ce să fie?...

Ia, o babă cu cojoc
A mas noaptea, fără foc,
În desiş uscat de soc!

Acum vine pe-ndelete —
Că i-e drumul fără grabă —
Şi drept singură podoabă
Are-n plete
Un scaiete.

Şi de sus, dintr-un ponor,
Poartă fetelor solie,
Că le-aduce mărţişor
Un bănuţ de păpădie!

MÎŢIŞORII

A ieşit răchita-n drum.
Ce-o mai fi şi asta oare,
Că-i din cap pînă-n picioare
Numai motocei de scrum?...

Cu mlădiţele plecate,
Stă pe loc şi se socoate:
S-ar întoarce — nu mai poate,
S-ar ascunde —
N-are unde !

I-e ruşine de copii,
Că din muguri aurii
I-au ieşit, în loc de flori...
Mîţişori !

A-NFLORIT O PĂPĂDIE !

Nici-o floare :
Numai pete mari, de soare...

Doar din frunza cafenie
Putrezită-n umbra rară,

Iese-un pui de păpădie
Să mai vadă ce-i pe-afară.

Se întinde drept spre cer
Pe codiţa lui de gumă.
Dar cînd vede că nu-i glumă,
Că-i tot brumă
Şi-i tot ger —

Îşi adună pămătuf,
În tecuţa-i vătuită,
Pentru-o zi mai potrivită,
Soarele călduţ, de puf!

DE PE-O «BUNĂ-DIMINEAŢĂ»

De pe-o «bună-dimineaţă»
Cu tulpină de cîrcel,
A sărit un gîndăcel
Cu mustăţile de aţă.

Alţi gîndaci, mărunţi şi roşii,
Care-şi poartă fiecare
Ochelarii pe spinare,
Dorm la soare, somnoroşii!

Iar pe-un fir de păpădie
Ce se-nalţă, drept, din iarbă,
Suie-un cărăbuş cu barbă,
În hăinuţă aurie.

Suie, mîndru şi grăbit,
Să vestească-n lumea mare:
— Prea cinstită adunare,
Primăvara a sosit!

PENTRU TINE, PRIMĂVARĂ...

Şiruri negre de cocoare,
Ploi călduţe şi uşoare,
Fir de ghiocel plăpînd,
Cîntec îngînat în gînd,
Sărbătoare...

Zumzet viu prin zarzări. Oare
Cîntă florile la soare?
Că pe crengi de floare pline,
Nu ştii: flori sînt, ori albine?
Pentru cine?...

Pentru tine, primăvară,
Care-aduci belşug în ţară,
Care vii,
Peste cîmpii,
Cu bănuţi de păpădii
Şi cu cîntec de copii!

ŢÎNŢARUL ŞI AVIONUL

Sub o frunză de arţar,
Stă la umbră un ţînţar,
Sus, un avion subţire
Zbîrnîie ca un bondar.

— Ia te uită, stîrpitura,
M-a trezit din somn cu gura!
Uite-aşa i se năzare,
Parcă-i cine ştie cine...
Doar că bîzîie mai tare,
Dar încolo-i mic cît mine!

GOSPODINA

O furnică duce-n spate
Un grăunte jumătate.

— Încotro fugi, surioară?
— Ia, mă duc şi eu la moară!

Şi-s grăbită, şi-s grăbită,
Că mi-i casa negrijită,
Şi mi-s rufele la soare,
Şi copiii cer mîncare...

Nu, la noi
În muşuroi,
Nu e timp pentru zăbavă:
Că de n-am fi de ispravă,
Ar fi vai şi-amar de noi!

PUIȘORUL CAFENIU

A ieșit din ou, la soare,
Cel din urmă puișor.
Se usucă pe-aripioare
Și-o pornește binișor.

Stă găina la-ndoială,
Că din șapte puișori,
Șase-s galbeni-gălbiori
(Ghemotoace de beteală),

Numai cel de la sfîrșit
A ieșit
Mai ponosit!
Și se-ntreabă speriată:
— Nu cumva-i de ciocolată?...

GREU LA DEAL ŞI GREU LA VALE'

Încărcat c-un sac de caş,
Un măgar urca pe coastă
Să se ducă la oraş —
Cînd, gonit de vreo năpastă,
Coborînd haihui urcuşul,
Sare-n drum un iepuraş!

Se opreşte măgăruşul
Şi sfîrşit de-atîta cale,
Zice cumpănindu-şi sacul:
— Greu la deal!
— Ba-i greu la vale,
Că mă duc de-a berbeleacul!

UN CĂMIN DE PĂSĂRELE

În pădure, la cămin,
Zarvă mare în pridvor.
Unii pleacă, alţii vin
De la treburile lor.

La bucătărie
Şi prin dormitoare,
Bat din aripioare,
Fac gospodărie:

Două codobaturi
Mătură sub paturi,
Două gheonoaie
Spală rufe-n ploaie,

Două pitulici
Adună furnici,
Şi două răţuşte
Răsucesc găluşte!

Numai cucul, moş-portar,
Care n-are altă treabă,
Stă pe-o vargă de arţar
Şi pe toată lumea-ntreabă:
— Cu? Cu?...

Cămin

HULTANUL

Ciuguleşte-un pui la soare,
Cloşca doarme la răcoare,
Cînd, deodată, nu ştiu cum,
Trece-o umbră peste drum!

Puişorul cucuiat
Cade-n coadă, speriat.

— Sai, măicuţă, un hultan!
M-aş ascunde, dar n-am vreme.
— Stai cuminte, nu te teme,
Că-i un biet aeroplan...

UN MIELUŢ CU ZURGĂLĂU

Uite-un miel cu zurgălău:
Ăsta e mieluţul tău...
Stă — stîngaci şi mititel,
Cu privirile prostuţe,
Cu picioarele grosuţe
Şi prea-nalte pentru el.

(Vezi că are şi copită,
Jucăria rău cioplită?...)

Brumăriu, de astrahan,
A sărit de pe tăpşan
Şi deodată-a behăit
Subţirel şi răguşit!

— Pentru ce te-ai speriat?
Rîde-ncetişor măicuţa.
— Hai să-i dregem muzicuţa,
Nu vezi că i s-a stricat?...

CÎNTECUL PIŢIGOIULUI

Piţigoi,
Măi piţigoi,
Ce tot cauţi pe la noi?

Prin salcîmi, prin lilieci,
Prin tufişurile reci,
Cînd e iarnă grea afară
Şi pe casă
Brumă groasă,
Te porneşti, aşa-ntr-o doară:
«Simţ a vară, simţ a vară!»
De gîndeşti că-i vara-n toi,
Piţigoi, măi piţigoi!

— Oameni buni,
Măi oameni buni,
Iaca, spun şi eu minciuni!
Cînd e iarnă, «simţ a vară»,
Să fac iarna de ocară.

Vara strig: «Cîrpiţi, cîrpiţi!»
Ca să ştiţi
Să pregătiţi
Şi hăinuţa ruptă-n coate,
Şi cămara cu de toate!

NANI, PUI!

Dormi, fetiţă somnoroasă,
Să-mi creşti mare şi frumoasă,
Să-i fii dragă orişicui...
Nani, pui!

Dormi cu mama, băieţel,
Să-mi creşti-nalt şi subţirel
Şi frumos cum altul nu-i...
Nani, pui!

Somnul dulce şi cuminte
Vine-ncet să vă alinte
Fără ştirea nimănui.
Nani, pui!

Să vă pună sub perniţă
Jucăria lui pestriţă,
Jucăria visului...
Nani, pui!

Luna plină şi albastră
Doarme-n crucea cerului
Dorm şi stelele-n fereastră,
Doarmă şi măicuţa voastră...
Nani, pui!

CĂLĂREŢUL

Hi, căluţ cu patru roate!
Călăreţu-i rupt în coate,
Are-n frunte un cucui,
Dar ca dînsul altul nu-i!

L-a trîntit căluţu-n zloată.
Nu ştiu cum s-a întîmplat —
L-a trîntit, aşa, deodată,
Ca un cal adevărat!

Dar măicuța,
Cu vărguța,
Iese-n poartă, mînioasă:
— Lasă, lasă,
Că te-oi prinde eu acasă!...

Călărețul rupt în coate
Taie drumul de-a călare.
Chiuind în gura mare:
— Hi, căluț cu patru roate!

PENTRU-O FATĂ MITITICĂ...

Ca să adoarmă...

Pe plafonul din odaie,
Pentru tine nalt cît cerul,
Lampa s-a aprins bălaie
Și-i lumină-n tot ungherul.

Uite, ţi-au venit bunicii...
Vrei povestea cu măline
Din hambarele furnicii?
Vrei să-ţi cînte-o horă veche,
De pe cînd erau ca tine,

Ori să-ţi pună la ureche,
Răsucit din fire moi,
Roşu motocel de lînă,
Cum se pune la pisoi?

Vine Ene pe la gene

Peste ochii de mărgică,
Fată mică,
Genele subţiri se ţes,
Tot mai leneş, tot mai des.

Nu întoarce înspre uşă
Urechiuşă
Cu cercel:
Somnul vine uşurel,
Nimeni paşii nu-i aude!
Doar cînd ninge ca acum,
Lasă după el, pe drum,
Un tighel de urme ude...

Pentru ce să-ţi fie frică?

Leagănul e numai puf,
Pentru ce să-ţi fie frică?
Dormi... La tine-n trăsurică
Toate păsările albe
Au lăsat un fulg, din zbor,
Pentru surioara lor!

Hai, închide-ţi ochişorii —
Verzi bănuţi de magheran —
Strînge-ţi bine pumnişorii...
Că de-o fi să bată-n uşă
Chiar pisoiul năzdrăvan,
Am să strig la el, şi gata:
— Cătinel... că doarme fata!

Dormi... Ţi-am pus la căpătîi
Săcuşor cu levănţică,
Ca să rîdă ochii tăi...
Pentru ce să-ţi fie frică?
Dormi... E bine-n trăsurică
Şi e moale şi călduţ
Ca-ntr-un cuib de rîndunică.

Pentru ce să-ţi fie frică?...

ŞASE CÎNTECE PE MOTIVE POPULARE RUSE

Trei răţuşte

Trei răţuşte joacă-n iarbă:
— Baba-oarbă! Baba-oarbă!

Zice raţa cea bătrînă:
— Staţi colea, mai la-ndemînă,
Că vicleana stă la pîndă,
Stă la pîndă,
Că-i flămîndă!

Cele mărişoare
Stau cuminţi la soare,
Însă cealaltă
O zbugheşte-n baltă,

Iar în păpuriş,
Pîndind pe furiş,
Doi vulpoi stăteau la sfat...
Nu mai spun ce s-a-ntîmplat!

Vulpea cizmăriţă

Umblă vulpea prin pădure:
Ce să fure?
Ce să fure?
Fură coaja de pe tei,
Şi-mpleteşte papucei:

Pentru dînsa o pereche,
Că şi-a rupt-o pe cea veche.
Pentru soţ — Jupîn-vulpoi —
O pereche mai de soi,
Pentru puişorii ei,
Papucei mai mititei,
Să-i rupă mai cu temei!

Moş-Andruşca

Moş-Andruşca, iepuraş,
A pornit-o spre oraş,
Cu ghitara la spinare,
Ca să facă o cîntare.

Dar vulpoiul vînător
Stă cu puşca la picior.
Uite-l că ridică puşca
Şi-l împuşcă pe Andruşca!

Pif-paf! Măi puşcaş,
Unde-i bietul iepuraş?...

Motănaş-motănel...

Motănaş-motănel,
Cu codiţa după el,
Vin să torci, vin să dormi,
Pe băiat să mi-l adormi!

Pentru asta ţi-oi plăti
După cît îmi vei munci:
De mi-i fi motan cuminte,
Ţi-oi da lapte şi plăcinte,

Iar obraznic de mi-i fi,
Ţi-oi plăti ce ţi-oi plăti,
Dar te-oi trage de codiţă
Şi ţi-oi da şi-o bătăiţă!

Alb-iepuraş

— Iepuraş,
Alb-iepuraş,
Unde-ai fost?
— La oraş.
— Un-te duci?
— La pădure.
— Ce mănînci?
— Vreji de mure.
— Unde dormi?
— Sub şopron.
— Cum te cheamă?
— Rodion!

Cîntec de leagăn

Dormi cu mama, puişor!
Dorm pisicile-n pridvor,
Doarme-n patul ei păpuşa
Doarmă-n leagăn şi Vaniuşa...

Ia te uită, frate! Cum,
N-adormişi nici pîn-acum?

Dorm sub streşini rîndunele,
Iepuraşu-n tufănele,
Vulpea doarme-n vizuină,

Fluturaşul pe-o sulfină,
Greieruşul pe-o lalea —
Fiecare unde vrea!

Cum se poate, frate, cum?
N-adormişi nici pîn-acum?

Dorm sub vatră puişorii,
Dorm sub gene ochişorii,
Doarme-n pernă urechiuşa...
Dormi cu mama,
dormi, Vaniuşa!

GHICI!
GHICI!
GHICI!

Zi-i pe nume!

Din grădina lui Mihai,
De sub tufe de urzici,
A ieşit un ghem de scai
Ca să caute furnici:
Uite-l colo, uite-l ici...
Zi-i pe nume, cine-i?
Ghici!

Cum o cheamă

Roşioară şi codată
Umblă noaptea prin poiată,
Şi la noi, şi la vecini,
Ca să cumpere găini.
De plătit, nu le plăteşte,
Dar pe loc le jumuleşte!
Cum o cheamă?

Cine nu-l cunoaşte

Chel ca-n palmă, bosumflat,
Zi şi noapte stă culcat.
S-ar scula şi el, vezi bine,
Însă curpenul nu-l ţine...
Cine nu-l cunoaşte?
Cine?

Cine-i, oare?

Merge, merge — greu ajunge!
Are coarne — dar nu-mpunge.
E ghebos
Şi fricos,
Iar cînd iese la plimbare,
Îşi ia casa de-a spinare.
Cine-i oare?

Ce să fie?

Frunze n-are,
Nu-i nici floare.
În păduri şi pe ogor,
Prin grădini şi-n deal la vie,
Stă mereu într-un picior,
O umbrelă de hîrtie...
Ce să fie?

PENTRU CEI MAI MĂRICEI

RAŢA SFĂDĂUŞĂ

Ceartă raţa pe găină:
— Nu te supăra, vecină,
Ce folos că eşti moţată,
Dacă stai tot în poiată?
Ce folos că eşti pestriţă,
Cînd nu ieşi nici la portiţă?

Iacă, eu, că nu-s frumoasă
(Lătăreaţă, scurtă, groasă),
Şi tot nu mai stau pe-acasă,
De mă ştiu, în lung şi-n lat,
Toate bălţile din sat!

Cum începe vremea caldă,
Îmi iau cîrdul de răţuşte
Şi pornind pe iaz, la scaldă,
Înotăm şi prindem muşte.
Ba ne pică uneori
Chiar şi doi-trei peştişori...

Pe cînd puii de găină
(Nu te supăra, vecină),
Nu se scaldă nici în ploaie.
Iar dacă-i copaia plină,
Se îneacă şi-n copaie!

CUCURIGU!
COTCODAC!

Peste dealuri, peste sat,
Soare roşu s-a-nălţat.
În uşiţă la poiată,
O puicuţă cucuiată
Stă c-un cocoşel la sfat.

— Cucurigu, cucurigu!
S-a dus iarna, s-a dus frigu'
Şi pămîntu-i afînat,
Numai bun pentru scurmat!
Iese troscot pe răzoare,
Ies gîngănii mici la soare,
Chiar şi cîte-o semincioară
Încolţeşte-n bălării...
Hai cu mine, surioară;
Pentru ce nu vrei să vii?

— Cotcodac, cotcodac!
Ce să fac eu, frăţioare,

Ce să fac,
Dacă n-am cînd?
Că din calde ouşoare
Am să scot, curînd-curînd,
Puişori
Aurii
Jucării
Pentru copii —
Grămăgioare moi de puf,
Cu codiţa pămătuf,
Cu-ochişori de antracit
Şi picioare de chibrit!

LA ARAT

Nu mai ninge, nu mai plouă.
Rîd prin crînguri ghioceii.
Pe-un tăpşan cu iarbă nouă
Au ieşit să pască mieii.

Uite, sus, pe-un deal sărac
S-a pornit un plug să are:
Cum îl vezi din depărtare,
Subţirel şi negru, pare
Un gîndac.

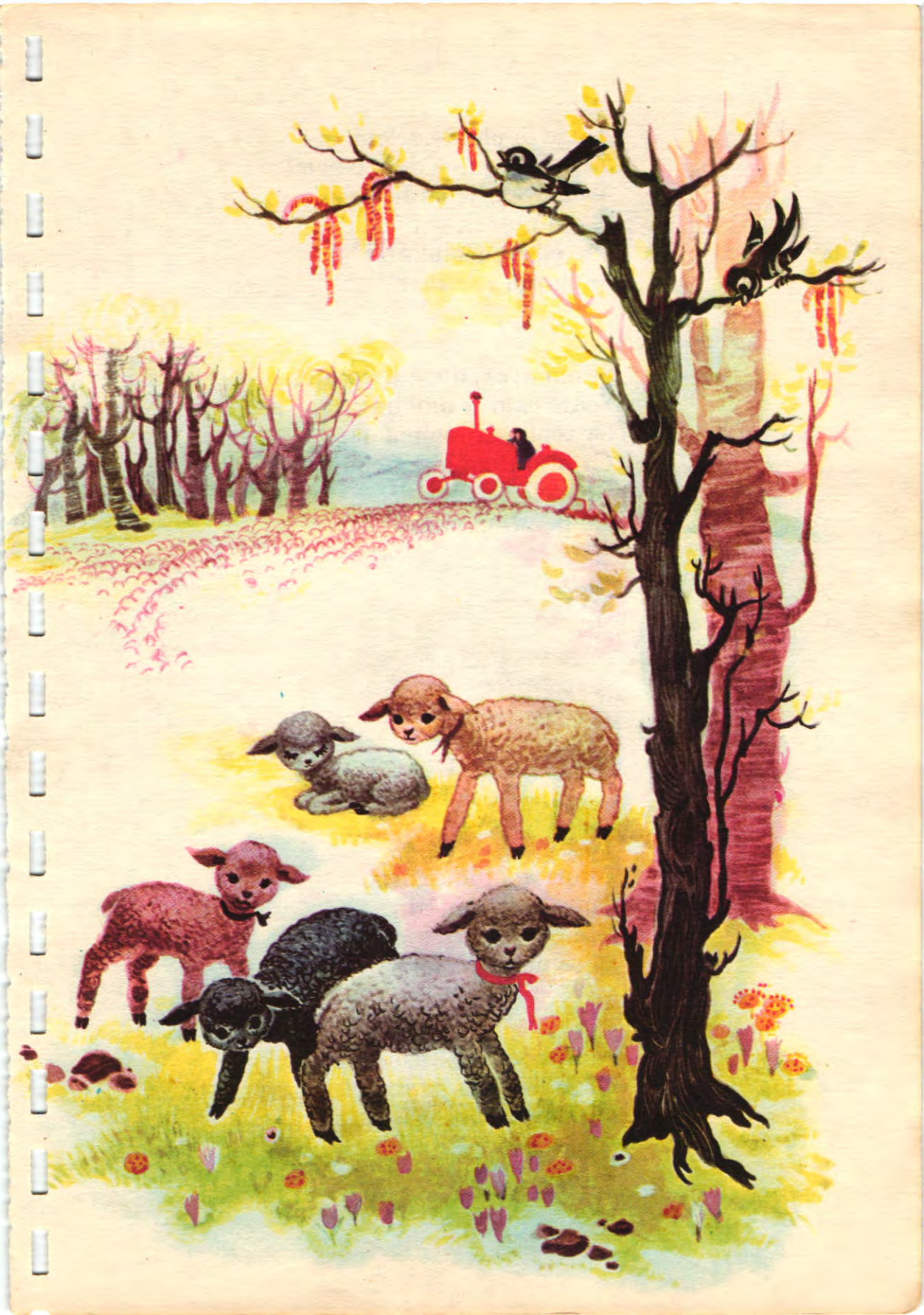

Trage boul pe-ndelete.
Zice omul: — Greu, băiete!
— Las' să fie cît de greu!
C-om munci, şi tu, şi eu,
Să vedem dealul arat
Şi ogorul semănat.

Şi-om avea, după dreptate,
Soare cald şi ploi bogate,
Să venim la toamnă iar,
Ca să ducem în hambar
Roadele belşugului
De pe urma plugului!

CÎRTIŢA ŞI TRACTORUL

Pe movila din ogor,
Cu căciulă de ţărînă,
Iese-o cîrtiţă bătrînă,
Să se uite la tractor.

— Bou să fie?... Nu se poate,
Că se leagănă pe roate!
Ia te uită, cum mai trage,

Cum mai gîfîie şi rage —
Cînd se opinteşte-odată,
Bubuie cîmpia toată!

Povestea mai ieri nevasta,
Care încărca trifoi,
Că o namilă ca asta
Trage-n plug cît şapte boi!...

Am mai dus-o pîn-acuma;
De-acuma,
Gata-i gluma:
Cată să mă mut de-aici,
Că s-apropie procletul
Şi-mi dărîmă acaretul
Ca pe-o casă de furnici!

UN PISOI DE PORŢELAN
STĂ DE VORBĂ C-UN MOTAN..

— Sînt un pisoi de porţelan,
O jucărie minunată!
Nu umblu noaptea pe maidan
Şi nu mi-e foame niciodată.

Din locul meu mă uit de sus
Cum toţi te ceartă, la tot pasul!
Eu zurbagiu ca tine nu-s,
Şi nimeni nu mă... dă cu nasul!

— Ba, eu sînt viu: alerg, mă joc,
Mă bat pe garduri cu motanii,
Mănînc cît şapte la un loc
Şi-mi ştiu de frică şobolanii.

E drept că-s mîţă de pripas,
Iar tu de lux... Dar asta-i treabă,
Să-ţi joace şoarecii sub nas
Şi tu nici să nu-ntinzi o labă?

Ies noaptea pe acoperiş
Şi miaun... de te-apucă plînsul!
Dar ia să treacă pe furiş
Vreun şoricuţ — că-i vai de dînsul!

Sar de pe şură-n salturi largi,
De zici că-s tigru sau panteră...
Iar tu... nici de pe etajeră
Nu-i chip s-aluneci... că te spargi!

O POVESTE C-UN DULĂU

Un căţel de cauciuc,
Mititel cît un papuc,
Se-ntîlneşte la răscruce
C-un cogeamite dulău.
— Eu, să fiu în locul tău,
Aş pleca şi m-aş tot duce:

Plin de scai, murdar, lăţos —
Un cojoc întors pe dos —
Latri jalnic şi urît
Dintr-un fund de poloboc!
Eu am muzicuţă-n gît:
Cu copiii cînd mă joc
Şi m-apasă pe burtică —
Juri că miaună-o pisică!

Dar dulăul cel cuminte,
Măsurîndu-l pe căţel,
Prizărit şi mărunţel,
Îi arată doar un dinte...

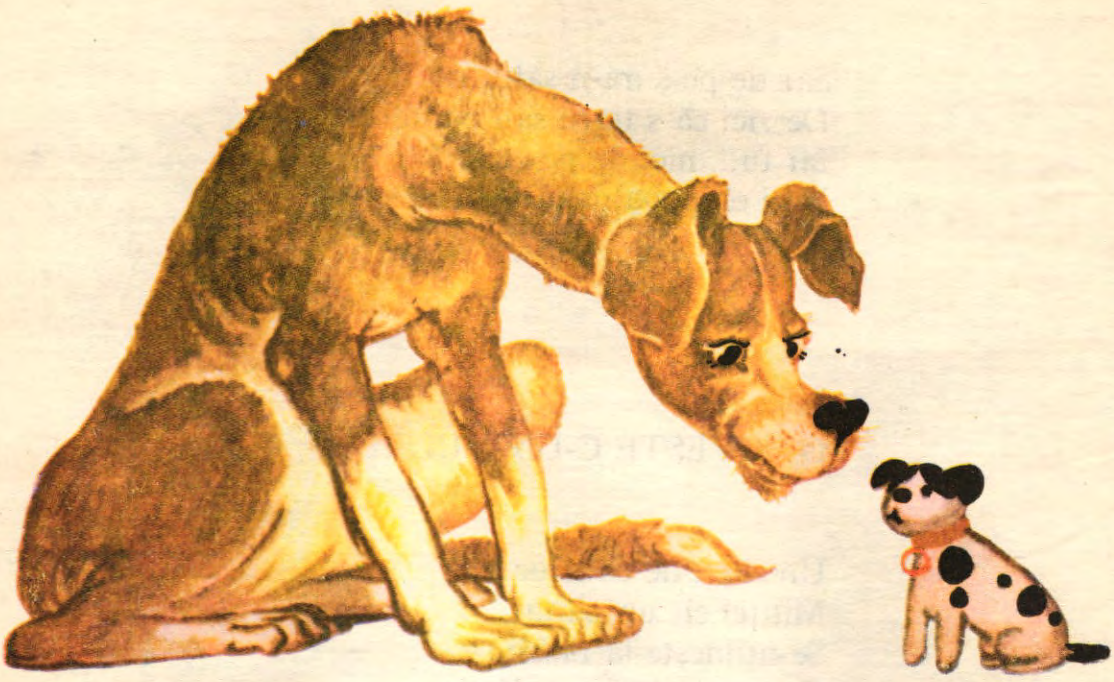

— Mie mi-au făcut pătuc —
Zice cel de cauciuc —
Plăpumioară şi coltuc,
Cămăşuţă cu arnici
Şi bondiţă cu panglici!

Dar cînd intri tu-n odaie,
Toţi te-alungă: «Ieşi, potaie!»
Iar de eşti cumva plouat,
Nu te rabdă nici sub pat!

— Ham! dulăul i-a răspuns
Şi atît a fost de-ajuns:
Ia-l de ceafă, strînge-l bine,
Doar o zice «Vai de mine!»

Însă cînd să-l scuture —
Scutură dacă ai ce!
Din jigodia-ngîmfată,
A rămas în colţi, deodată,
Doar c-o minge dezumflată...

.....

Băieţel, şi tu, fetiţă,
Nu uitaţi acest cuvînt:
Cine e umplut cu vînt,
Să mai tacă din guriţă!

DOUĂ FETE DIN VECINI..

În poiană

În poiana cu arini,
Unde-i locul mai ferit,
Într-o zi s-au întîlnit
Două fete din vecini:

Catincuţa paşte-o turmă
(Trei mioare năpîrlite!)
Iar Ileana ia din urmă
Şapte gîşte potcovite...

Popasul

Cele două ciobăniţe
Se aşază la taifas.
Cîinii fac şi ei popas,
Stînd alături, pe codiţe.

Scotocind prin desăguţe,
Fetele s-au ospătat
Cu merinde sărăcuţe,
Cu colaci de grîu curat.

Cumătra vulpe

Ţipă gîştele şi zboară,
Zboară penele-n poiană...
— Ce-o fi asta, surioară?
— Ia, o vulpe năzdrăvană:

Cum stătea-n tufiş la pîndă,
Costelivă şi flămîndă,
S-a gîndit că pentru masă
N-ar strica o gîscă grasă...

Unde-s mulţi, puterea creşte...

— Să poftească-aici, urîta!...
Şi-au sărit — mai mare dragul —
Catincuţa mea cu bîta,
Ilenuţa cu ciomagul.

Cățelușii sar și ei.
Vulpea s-a grăbit, neroada,
De era să-și uite coada
Între colții lui Grivei!

...În poiană pasc la soare
Șapte gîște, trei mioare,
Și e liniște-n dumbravă.
— Asta zic și eu ispravă!...

CIOCÎRLANUL

Zările-necate-n fum
Ca de spaimă stau cuprinse,
Lin, cu gîturile-ntinse,
Berzele pornesc la drum...

Stoluri iuți de rîndunele
Trec spre miazăzi, ușoare.
Iar un ciocîrlan moțat,
Cocoțat
Pe-un măr uscat,
Se tot uită după ele:

— Cale bună, călătoare,
Să veniți sănătoșele
Să ne-aduceți sfîntul soare!

Dar grăbiţi, pîn' nu s-arată
Baba-iarna, supărată,
Pustiind ogoarele
Şi-ngheţînd izvoarele...

Voi vă duceţi, eu rămîn,
Că-s un ciocîrlan bătrîn —
Şi rămîn cu mine-aici
Fel de fel de păsări mici:

Vrăbii grase,
Mîncăcioase,
Pe sub streşine de case,
Piţigoi
Prin zăvoi,
Şi sticleţi
Prin scaieţi.

LĂSTUNUL

Peste dealul lui Păun
Se coboară un lăstun:

Vede fînul strîns în clăi,
Vede satul peste văi,
Şi mai vede-n nori de praf

Sîrmele de telegraf
Fără nici-o rîndunică...

Inimioara-i mititică
Bate repegior de frică.

Cată colo, cată ici,
Cercetînd cu ochii mici.
— Cip-cirip, cip-cirici!
Nu vă fie cu bănat,
N-aţi văzut trecînd pe-aici
Stoluri lungi şi uşurele
De lăstuni şi rîndunele,
Să m-agăţ şi eu de ele?
Că am cam întîrziat
Şi mă prinde iarna-n sat,
Singurel şi supărat!

VOINICOSUL

— Am sfărîmat popicile,
Şi-am bătut pisicile.
Moş-Cotoi şi Azorică
S-au băgat sub pat de frică!

Încotro s-o iau acuș
Și cu cine să mă bat?...
Uite-n iarbă un cartuș —
Un cartuș adevărat!

Ia să-l iau, că doar nu mușcă,
Și să-l vîr colea, în pușcă:
Cît o să mai trag la țintă
Tot cu dop de plută-n flintă?...

Bum! Bum! Bum!
Şi Bum! Bum! Bum!
Fulger, trăsnet, foc şi fum!
Sar şi coif, şi puşcă ruptă,
Şi voinicul cade-n luptă!

— Sai, măicuţă, că-s rănit,
Azorică, moş-Cotoi,
Fraţilor, săriţi şi voi,
Mi se pare c-am murit!...

— Băieţele, băieţele,
Stai cu mîna-n lopăţele,
Stai în pat
C-un ochi legat,
Oblojit şi bosumflat!

Lasă puşca-n bălării,
Pregăteşte colivii,
Lasă-n tufe săbiile,
Că te-aşteaptă vrăbiile!

LA IEPURI

M-am rugat de tata-mare
Să mă ia la vînătoare.

Cu căciula pe-o ureche,
Cu ciubote de voinic
Şi cu puşca lui cea veche —
Cine-ar zice că sînt mic?...

Seara limpede şi blîndă
Se coboară peste văi.
Mă aşez şi eu la pîndă
Ca şi ceilalţi flăcăi.

Peste cîmp, departe-hăt,
Nici-o umbră de omăt.
Cînd, deodată, lîngă mine,
Se zburleşte-un mărăcine...

Uite mă, ce arătare!
Nici nu merge, nici nu sare!
Se împiedică de-un hop,
Dă la deal de zici că-i şchiop,
Dă la vale, cade-n bot,
Cu codiţa de-a spinare,
Cu urechile de-un cot!

Inima cumplit îmi bate,
Ce-a mai fost şi asta, frate?...

Rîde-n barba lui, bunicul:
— Mi s-a speriat voinicul

Şi-a scăpat şi flinta jos,
Pentru-un iepuraş fricos!

PROMOROACA

Vezi colo, pe tăpşan, cum se ridică,
Cu furca-n brîu, o babă mărunţică?
Sumanul i-e croit dintr-o pănuşă
Şi umblă-ncinsă c-un curmei de tei,
Dar îi sclipeşte soarele-n cercei
Şi are nasul roş ca o scoruşă!

De ce ţi-e frică? Ia, o biată babă!
Aleargă pînă-n deal şi iar se-ntoarce,
Că nu-şi mai află loc de-atîta treabă.
Şi fusul joacă-n drum, şi baba toarce...

Te uiţi la mine lung şi nu mă crezi?
Acuşi coboară baba prin livezi,
S-anine promoroacă printre ramuri
Şi horboţică albă pe la geamuri.

Ba chiar şi lui bunicu' cîteodată,
Cînd pleacă el cu sania la vie,
Îi iese-n cale baba supărată
Şi-i prinde-n barbă puf de păpădie!

DOI VOINICI

Prin grădină, peste tot,
Numai flori de promoroacă...
Doi voinici cît Barbă-cot
Au ieşit în drum la joacă.

Şi-narmîndu-se pe loc
Cu puşcoace mari de soc,
Se avîntă, îndrăzneţi,
Printre tufe de scaieţi.

— Cînd oi creşte eu mai mare,
Ghinărar mă fac, măi frate,
S-aiung turcii de-a călare,
Cu flăcăi din şapte sate!

Şi s-aruncă amîndoi,
Gata-gata de război,
Să reteze cu alai
Măciuliile de scai!

Dar în loc de turci hapsîni
A ieşit dintr-o ogradă
Un dulău cu chef de sfadă,
Să mi-i latre pe rumâni.

Fug voinicii ca din puşcă,
Zboară colbu-n urma lor:
— Sai, mămucă,-n ajutor,
Că ne muşcă!

BABA IARNA INTRĂ-N SAT...

Alergînd, ca de năpastă,
Au venit buluc pe coastă
Doi băieţi
Mai isteţi,
Să dea veste
La neveste
C-au văzut în deal la stînă,
Coborînd din vîrf de munte,
Peste ape fără punte,
Iarna sură şi bătrînă...
Mai tîrziu, mai pe-nserat,
A intrat şi baba-n sat:
Uite-o-n capul podului,
În văzul norodului,
Pe-un butuc de lemn uscat,
Cu cojoc de căpătat,
Cu năframă de furat,
Cu catrinţă de aba —
Vîntul să-l strecori prin ea!
Şi cum suflă-n pumnii reci,
Scoate pîclă pe poteci,

Iar pe fund de văi destramă
Neguri vinete, de scamă...

Şi-au ieşit băieţii mici,
Mici şi mulţi
Şi desculţi,
Şi cîţiva mai măricei
Cu căciulile cît ei,
Au ieşit în drum, voinici,
Cu biciuşti şi cu nuiele
Şi cu praştii subţirele,
Să alunge de pe-aici
Iarna cea cu gînduri rele...
Doamna-gerului, bătrînă,
S-a sculat de la pămînt.
Şi-nălţînd spre cer o mînă,
Ca o cumpănă uscată
De fîntînă,
A pornit în jos pe vînt,
Încruntată,
Blestemînd,
Şi-a lăsat în urma ei
Promoroacă şi polei;
Pe ogoare,
Corbi şi cioare
Prin păduri,
Lupii suri,
Şi de-a lungul drumului
Numai scama fumului...

Jucării

Bunica

Când vântul copacii îndoaie
Și plouă, și-i vânt, și ni-i frică
Fugim la bunica-n odaie,
Noi, două surori și-o pisică.

Acolo-i călduț, și-i tăcere.
Divanul bătrân dintre uși,
Cu vechile lui lăicere,
Ne-așteaptă cu cărți și păpuși.

Bunica ne iese-nainte
Cu zâmbetul blând de bunică.
— Ei, care mi-a fost mai cuminte,
Fetițele, ori tu, pisică?

DATORIA FETELOR

Stăteau fetițele la sfat
Pe patul din odaie,
Și cea mai mică a-ntrebat:
– „Bunico, oare-așa e?

De-o fi război, băieții zic
Că ei se duc să moară,
Dar noi, fetițele, nimic
Nu facem pentru țară?”

A râs bunica-ncetișor
Și-a zis cu duioșie:
-„Aveți și voi, fetițelor,
O sfântă datorie.

Cât sunteți mici și-aveți părinți
Să faceți ce v-or spune;
Să fiți supuse și cuminți
Și vrednice, și bune.

În viață, să muncești cât poți…
Să știți voi de la mine
Că munca-i cinste pentru toți,
Și lenea e rușine.

Cinstită-n fapte ca şi-n gînd
Viaţa să vă fie
Şi să vă faceţi orişicînd
Întreaga datorie.

Să fie-n casă rîs şi spor,
Copiii să vă crească
Cu dragoste de ţara lor
Şi legea strămoşească.

Femeia leneşă şi rea
Ne face de ocară:
Muncind pentru căsuţa ta,
Munceşti şi pentru ţară!"

GOSPODINA

Greu e cînd eşti gospodină!
Uite, eu, cît sînt de mică,
Iute-s ca o rîndunică,
Harnică-s ca o albină.

Cum mă scol, cobor în grabă
Colivia din părete,
Să dau boabe la stiglete,
Că-i un cîntăreţ de treabă.

Vreme multă nu-mi rămîne:
Pisicuţa de cu noapte,
Miaună şi-mi cere lapte, —
Iar Grivei, îmi cere pîne.

Învăţ lecţiile toate,
La cetit, la socoteală, —
Că doar n-o să plec la şcoală
Fără lecţii învăţate!

Cu păpuşa-i alt bucluc!
Din şindrilă şi din beţe,
Trebuie să-i fac pătuc
După sobă, să nu-ngheţe.

Uf, ce mare-i bucuria
Cînd sînt toate gata-n pripă!
Nu stau locului o clipă...
Tare-i grea gospodăria!

FETIŢA ALINTATĂ

— Mamă, coase-mi paltonaşul!
— Mamă, mi s-a rupt rochiţa...
— Prinde-mi, mamă, guleraşul!
S-alinta mereu fetiţa.

Coasă mama, ce să facă?
Mama n-are bucurii,
Necăjită şi săracă
Şi c-o droaie de copii

Şi de treburi cîte are,
Nici să doarmă n-are cînd.
— De mi-ar creşte fata mare,
Să m-ajute mai curînd!...

Vine fata alintată:
— Mamă, coase-mi ciorăpiorul!
Dar măicuţa, supărată,
A luat-o mai cu zorul:

— Uite ac şi uite aţă.
Nu mai eşti fetiţă mică,
Ia, împunge, — şi te-nvaţă
Să mai coşi şi singurică!

HARNICĂ!

Soarele s-a înălţat
Pe clopotniţa din sat...
În uşiţă la poiată,
O puicuţă cucuiată
Stă c-un cocoşel la sfat:

— Cucurigu, cucurigu!
Uite, vin Floriile
Zmălţuind cîmpiile,
Şi pămîntul afînat
Numai bun e de scurmat!
Iese troscot pe răzoare,
Ies gîngănii mici la soare,
Şi-s atîtea grăuncioare
Risipite-n bălării...
Hai cu mine la plimbare, —
Pentru ce nu vrei să vii?

— Cotcodac, cotcodac!
Aş veni, dar ce să fac?
Că stăpîna m-a zorit
Să-i fac ouă de clocit!
Şi din ouă străvezii,
O să scot pîn' la Florii
Pui mărunţi şi aurii:
Grămăgioare moi de puf,
Cu codiţă pămătuf,
Cu ochi negri de mărgele,
Cu picioare subţirele
Şi la cioc trandafirii...

Şi puicuţa cea moţată
Dă fuguţa pe cerdac
Să vestească-n lumea mare
C-a făcut un ou, — de pare
C-a făcut un cozonac:
Cotcodac!

ARICIUL-ÎMPĂRAT

Odată, într-un loc îndepărtat
S-a adunat în taină-al dobitoacelor sobor
Ca să-şi aleagă-un împărat
(Că leul cel bătrîn murise de răpciugă).
Şi hăt-tîrziu, în urma tuturor,
Veni în fugă
Peste plai
Un ghem de scai:
Un biet arici zburlit şi prost
Cum altul de cînd lumea n-a mai fost!
S-a cocoţat pe-o buturugă
Scoţînd cu frică botul dintre ace,
Şi-a cuvîntat:

— „Iubite dobitoace!
Vă rog să mă alegeţi pe mine împărat
Măcar că poate
Sînt cam mic
(Ba chiar şi cam prostuţ un pic),
Să ştiţi că-s înţelept nevoie mare
Şi că-s amarnic de voinic.

De pildă, chiar acum,
Venind pe drum,
Un şarpe mare şi urît
A încercat să mă înghită;
Dar i-am vîrît
O ţeapă-n gît...
(El cică are amigdalită!)

Aşa a fost, v-o spun cu jurămînt.
Iar dacă nu mă credeţi pe cuvînt,
Poftiţi, vă rog, la luptă dreaptă,
Şi-o să vedeţi ce vă aşteaptă!"

Îşi saltă leii coama pe grumaz,
Se tăvălesc bursucii la pămînt
Şi-şi-nalţă elefanţii trompa-n vînt
De-atîta haz:

Auzi! Atîtea neamuri mari şi mici,
S-aleagă împărat pe-un biet arici!

Dar l-au ales, — pesemne că anume.
Să aibă-apoi prilej de rîs şi glume.

Şi-au dat în cinstea lui o masă mare,
Cu nu ştiu cîte feluri de mîncare,
Iar bietul împărat, de bucurie,
A adormit cu nasu-n farfurie...

A doua zi cînd s-a trezit,
Trudit, mahmur
Şi supărat,
A zis Ariciul, mare împărat:

— Măi fraţilor, da' rău am mai dormit!
Oi fi eu împărat... dar tot mai bine
Era acasă, în tufiş la mine.
Fiindc' aici
Printre străini,
M-am înţepat în spini,
De parcă-i plină lumea de arici!

Nu ştiu norodul de mă lasă, —
Dar eu,
Mai bucuros m-aş duce-acasă
Şi v-aş lăsa în plata Domnului!

Şi, adunîndu-şi ghimpii la spinare,
S-a dus, tiptil, la vale pe cărare, —
Şi dus a fost.
Dar n-a spus nimărui
Că s-a-nţepat... în ţepii dumnealui!

Poezii

CÎNTECE

CÎNTEC PENTRU PATRIE

Frumoasă mi-e ţara străveche
Întinsă pe munţi şi pe văi,
Cu fete cu flori la ureche,
Cu mîndri şi ageri flăcăi!

În vremi de răstrişte şi jale,
Străbunii vegheau pe ogor:
Pămîntul, din munţi pînă-n vale,
E greu de mormintele lor...

Dar astăzi, rîzînd, primăvara
Alungă iernaticii nori:
Cît prinzi cu privirile, ţara
Sclipeşte de soare şi flori.

Coboară ciobanii din munte
Cu turmele de la iernat.
Tractoare pe dealuri, mărunte,
Ies harnice-n zori la arat.

În vară, cînd holdele grele
Îşi leagănă spicele-n vînt,
Nu-s haturi, nici spini între ele —
O inimă-s doar, şi-un pămînt!

Şi toamna belşugul şi-adună
În carele trase de boi,
Cu cîntece şi voie bună:
C-aşa-i azi în ţară la noi.

Iar fumul din fabrici, subţire,
Cînd lin se-mpînzeşte sub nori,
E cîntecul de înfrăţire
Al miilor de muncitori...

Frumoasă mi-e ţara cea nouă,
Cînd rîde cu rîs tineresc,
Cum rîde grădina cînd plouă
Şi florile cînd înfloresc!

CÎNTEC PENTR-UN PUI DE MOŢ

Uitaţi-vă la el cît e de mic,
N-ajunge nici la clampa de la uşă!
Şi ăsta-i nas? O biată corcoduşă...
Pe frunte-i cade-un smoc de borangic,
Ieşit de soare
Şi ciufulit nevoie mare!

Iar pălăria bleagă, cu cordea,
A lui bunicu-său să fie?
Cînd va fi fost vreodată pălărie,
Dar au clocit găinile în ea...

Şi e fudul: se uită încruntat
Şi calcă apăsat,
Ca un cogeamite bărbat!

Deodată — ce i-o fi trăsnit prin gînd?
Îşi strînge coatele de trup, sloboade glas
Pufnind pe nas
De juri că scoate fum,
Şi-o ia pieziş spre poartă, fluierînd.

E un desculţ, dar parcă-s mulţi desculţi,
Atîta colb stîrneşte de pe drum!

Stă taică-su în prag şi se cruceşte:
La anii lui, el se credea căluţ
Şi necheza cît o întreagă herghelie.
Dar prichindelul, ce-o fi vrînd să fie?...
Şi i se-aşază-n cale, voiniceşte:

— No, unde meri? Ţi s-o făcut de ducă?
Băiatul stă, învîrte-n mîini o roată
(O roată care nu e nicăieri)
Şi rîde-apoi pîn-la urechi, cu gura toată:
— Feri că te calc! Eu mi-s tractor, tătucă!...

CÎNTEC PENTRU POMUL DE IARNĂ

O noapte de cerneală violetă
A poposit, uşoară, la fereşti.
Doar pe prichiciul lat de mai zăreşti
O dungă trasă apăsat, cu cretă:
A nins cu fulgi de scamă, ca-n poveşti...

Odaia străluceşte în lumină,
De parcă chiar atunci o gospodină
A şters în grabă praful şi-a plecat.

Ceasornicul a stat la ora zece.
De ce-o fi stat?
Or fi uitat ai casei să-l întoarcă...

Un pui de brad adus din iarna rece
Stă-n mijloc, mîndru şi semeţ, de parcă
Se crede încă sus la el, în munte,
Îi rîd pe crengi lumînărelele mărunte
Cu flăcări aurii de poleială,
Ghirlănzi subţiri se ţes, păienjeniş,
Şi-un lampion aprinde-n cetiniş
O lună plină cît o portocală...

Sub brad, pe masa lungă cu beteală
Şi scamă albă-nchipuind zăpadă,
Un căţeluş cuminte stă pe coadă,
De parcă-ar şti şi el că-i de carton.

Un elefant cu trompa tirbuşon
Se uită galeş la o păpuşică
Bălaie ca mătasa de porumb,
Iar trei miori se ghemuiesc, cu frică,
În jurul unui ciobănaş de plumb...

S-apleacă-a lumînărilor văpaie:
Au năvălit copiii în odaie
Şi-un glas ne-ndemînatic şi sfios
Începe tremurat:
— O, brad frumos...

Tîrziu... S-au risipit copiii stol,
Ducînd a luminiţelor văpaie
Şi nu e nimeni, nimeni în odaie...
Doar bradul tînăr, despuiat şi gol,
Îşi scutură crenguţele uşoare
De scama albă-nchipuind ninsoare
Şi-şi cîntă-n noapte singur,
somnoros:
— O, brad frumos... o, brad, o, brad
frumos...

CÎNTEC DE MINĂ

Trage cu lopata, măi băiete!
Zgura se încarcă-n vagonete
Şi porneşte duruind, afară,
La lumină şi la primăvară.

Alte vagonete vin, de parcă
Izvorăsc din beznele răscrucii,
Şi lopeţile, cîntînd, le-ncarcă
Cu bucăţi de întuneric, lucii.

Lămpi încremenite luminează
Negre bolţi cu străluciri de smoală.
Lungi ecouri trec din sală-n sală,
Şi tăcerea le pîndeşte, trează.

Trage, frate, încă o lopată!
(Azi în mină nu-i ca altădată...)
Trage, frate, să se ducă veste
Că la noi încarcă trei neveste —
A lui Vîlcu, a lui Toader şi-a lui Baltă —
Cu bărbaţii lor delaolaltă.

Iar din umbra umedă s-alege
(Azi în mină, frate, e-altă lege!)
Glas duios şi subţirel de mamă:
Parcă rîde, parcă-ngînă, parcă cheamă...

— Stai cuminte, puiule, la soare,
Stai cuminte, nu te prindă plînsul.
(Azi în mină nimeni nu mai moare!)
La tăicuţul tău e sărbătoare,
Că e şi măicuţa ta cu dînsul.

Taică-meu, pe cînd eram ca tine,
A plecat în mină, într-o seară.
M-au trezit din somn nişte vecine.
Maică-mea avea obraji de ceară:
— Nu mai vine tata, nu mai vine...

Pentru tine, băieţelul mamei,
Cu obraji ca florile de nalbă,
Scot din bezna neagră pîinea albă,
Să nu ştii ce-s chinurile foamei.

Dar cînd ies de-aici şi vin acasă,
Albă-s, băieţele, şi frumoasă.
Ochii-mi rîd în soare şi-n lumină
Şi mi-s mîndră ca o-mpărăteasă
C-am muncit cu taică-tău în mină!...

*
* *

Duruie alt şir de vagonete.
Cîntecul s-a stins sub bolta naltă,
Dar porneşte iar, pe îndelete:
Cîntă-acum tustrele laolaltă —
A lui Vîlcu, a lui Toader şi-a lui Baltă...

CÎNTECUL DRUMULUI

Drumule, de unde vii?
Drumule,-ncotro te duci
Peste dealuri şi cîmpii,
Şi te-ncurci pe la răscruci?

Drumule, nu ţi-e urît
Singur-singurel mereu?

La urcat, la coborît,
Nu ţi-e jale, nu ţi-e greu?

Nu te arde soarele,
Nu te bat picioarele,
Nu te udă ploile,
Nu te-ajung nevoile?...

— Singurel, eu nu rămîn.
Chiar cînd nimeni nu mai vine,
Vîntul serii, moş bătrîn,
Şuşoteşte pentru mine
Prin căpiţele de fîn.

Cît dorm păsărelele,
Mă veghează stelele.
Cîntă-n tufe un buratic
Ori o broască în vreo baltă,
Şi cîte-un cireş sălbatic
Mă cuprinde-n umbra-i naltă...
Iar în zilele de vară,
De cu zori şi pînă-n seară,
Luminat ori mohorît,
N-are cînd îmi fi urît:
În pădure tai cărare,
În oraş sînt Stradă-mare
Iar în sat drum lung de care,
Cu belşugul în spinare.

Peste mine, din ogor,
Trec toţi fluturii în zbor.
Vinete-nfloresc, prin scai,
Florile de ciumafai,
Şi toţi greierii din lume
Pentru mine cîntă-anume!

Camioane ferecate
Trec, cu cîntec încărcate.
Vrăbii mi se scaldă-n praf,
Şi deasupra mea, în şoapte,
Zbîrnîie şi zi şi noapte
Sîrmele de telegraf...

Drum bătut ori biet drumeag,
Cine nu mă are drag?
Cărăruie, ulicioară,
Care dor nu mă coboară
Pînă-n văile adînci?
Ulicioară, cărăruie,
Care cîntec nu mă suie
Pînă-n munţii suri, de stînci?...

POVEŞTI

POVEŞTI DE PRIMĂVARĂ

FLOARE LA URECHE

Proaspătă şi sperioasă,
Rază nouă-mi intră-n casă.

Întîrzie cu mirare
Peste prag, peste covoare,

Se ridică pe fereastră
Ca să vadă ce-i în glastră,
Poleind cu aur dulce
Un mănunchi de busuioc
(Poate-şi caută un loc
Să se culce?)

Şi rămîne aninată,
Nebunatică şi vie,
De-o garoafă de hîrtie
Ruptă şi decolorată.

Şi deodată, floarea veche
Rîde, roşie ca para,
Că şi-a pus-o la ureche
Primăvara...

PRIMĂVARĂ ÎN GLUMĂ

Ger tîrziu de primăvară,
Ger uitat de iarna sură
Prin zăvoiul zgribulit,
Cu omătul netopit.

Pe sub tufe de răsură,
A adus cu el aseară
Vînt din munte,

Ploi mărunte,
Grindină cît un grăunte
Şi trei fulgi, aşa-ntr-o doară.

A trecut pe ulicioară
Şi s-a dus
Pe deal în sus,
Şi pe geamuri mi-a lăsat
Fir de ferigă presat,
Flori de zahăr, stele reci
Şi căsuţe de culbeci.

Şi-n lumina dimineţii,
Geamurile mele par
File dintr-un vechi ierbar,
Unde-ar fi presat băieţii
Ierburi nalte şi-nfoiate,
Albe flori înfrigurate,
Adormite-n fund de lacuri
Din răscrucea altor veacuri...

SE TOPEŞTE BRUMA-N SOARE

Se topeşte bruma-n soare...
Prin grădini,
Pe lilieci,
Stau ciorchini
De muguri plini,

Crisalide verzi din care
Scoate-n vînt corniţe reci
Frunza verii viitoare...

DIN SĂMÎNŢA DE ARŢAR...

Din sămînţa de arţar
(Ştii c-avea drept aripioare
Solzi subţiri de chilimbar?)
Printre bulgări se arată
Pui de copăcel sălbatic,
Frunză crudă şi crestată,
Parcă-ntinde un buratic,
Ca să vadă dacă-i cald,
O lăbuţă răsfirată
De smarald...

POVEŞTI DE TOAMNĂ

ÎNTRE FLORI

În grădină, astă noapte,
Fără ştirea nimănuia,
Tremurînd vorbeau în şoapte
Două dalii sub o tuia:

O dalie — Cerul scund, cu pîcle grele,
Parcă stă să-mi cadă-n cap.
Iar mă udă pîn' la piele
Ploaia rece şi subţire...
Am aşa, o presimţire,
Că din asta nu mai scap!

Tuia — *(Intră-n vorbă nepoftită):*
— Vai de capul florilor
Cînd, din ţara norilor,
Vine toamna năpîrlită
Putredele ploi să-şi cearnă:
Toate mor... Dar nici nu-mi pasă.
Că, de-i vară ori de-i iarnă,
Eu tot verde-s şi frumoasă!

Altă dalie — *(Scuturîndu-şi frunza-n straturi):*
— Parcă i-am cerut noi sfaturi!
Las' să bată brumele,
Să ne piară numele,
C-o veni ea Dochia
Să ne schimbe rochia!

Însă tuia (ard-o focul,
Parcă are spini pe limbă!)
Cît trăieşte, nu-şi mai schimbă
Nici broboada, nici cojocul...

ÎNTRE GÎZE

Înspre toamnă. Lună plină.
Dealuri trase cu estompa.
Toate stelele-s mai mari.
O fanfară de ţînţari
În surdină...

Un ţînţar: — Nu mai pot! Mi-ngheaţă
trompa...

Un păianjen: *(Zgribulit în rouruscă,*
Tremură cu crucea-n spate):
— Nu s-arată nici o muscă...

Un cărăbuş întîrziat: — Mă primeşti la tine-n plasă?
Mi-s antenele-ngheţate.

Păianjenul: — Bucuros... dar nu-s acasă.

O albină: — Troglodit!

Un greier: — Zi-i arahnidă,
Castelan de modă veche!
Are ochi ca la ciclopi,
E păros ca o omidă
Şi e prost de dă în gropi!

Albina: *(Astupîndu-şi o ureche):*
— Mă pătrunde pînă-n creier
Parcă eşti un gramofon
Şi strident, şi monoton
Ca un... greier!

Greierul: — Să mă ierţi că te-ntrerup,
Dar de ce-ai fugit din stup
Noaptea, singură pe stradă,
Doar c-un ac înfipt în coadă?...

Un funigel: — Ce uşor mă duce vîntul...

Două frunze moarte: — Vai, ne cheamă iar pămîntul...

Păianjenul: — Vreau să dorm, tăceţi din gură!

Greierul: — Oare unde-i cărăbuşul?
Aş începe-o partitură,
Dar mi-a amorţit arcuşul...

Albina: — Vrei să-ţi dau puţin sacîz?

Ţînţarii: — Bîz-z-z-z-z-z-z-z...

(Jos, prin acele de cetini):

Cărăbuşul: — Nu-mi mai simt picioarele...
Ajutor, săriţi prieteni,
Că se stinge soarele!

ÎNTRE PĂSĂRI

VESTITORII

Din păduri şi de la baltă,
Zburătoare laolaltă
Poposesc pe înserat
La o margine de sat.

Vin cu larmă potolită
Peste pîlcuri de răchită,
Peste dealurile moarte,
De departe, de departe,
Şi plutind coboară lin:
Parcă ninge din senin!

Stol de raţe sperioase,
Ostenite, fără glas,
Vin frîngîndu-şi la popas
Liniile unduioase.
Şi cum trec ţipînd cocoare
(Şiruri negre de hurmuz),
Unghiul şi-l înscriu pe zare,
Ascuţit, apoi obtuz...

Iată-i vin! De prin podgorii
De prin ţarini, de prin stepe,
Toamna mohorîtă-ncepe
Să-şi trimită vestitorii...

SFADA

Din ograda unei case,
Pe sub gardul rar de spini,
Se strecoară curioase
Două raţe din vecini.

Cocoţat pe nişte beţe
(Chip ca să le dea bineţe),
Ciocîrlanul, din nuiele,
S-a pornit cu vorbe rele.

Ciocîrlanul: — Ia priviţi ce adunare!
Au venit cu mic, cu mare,
Şi măcar n-au întrebat
De-i primim la noi în sat...

O raţă sălbatică: — Să mă ierţi de-o vorbă proastă,
Dar uitai, de-acum un an,
Că în satul de pe coastă
Staroste-i... un ciocîrlan!

O raţă din sat: (Căutînd prilej de sfadă)
— Vin' la mine în ogradă!
Tu nu poţi să ştii, cumnată,
Ce călduţ e în poiată
Şi ce bine-i cînd te saturi...

Raţa sălbatică: — Foarte mulţumesc de sfaturi!
Tu ai hrană şi poiată,
Dar a noastră-i lumea toată:
Cînd ne-ntoarcem înapoi,
Vine vara după noi.

Iar cînd rugineşte stuhul,
Ne-adunăm risipele
Şi fugim, mîncînd văzduhul,
Cît ne ţin aripile!

Un piţigoi: — Ia lăsaţi-o mai încet
Că voi sînteţi călătoare,
Nu ca noi,
Get-beget,
Paznice peste ogoare!

Măcălendri, piţigoi,
Ba şi păsări mai de soi,
Zgribulim pe sub troiene,
Ne suflăm de frig în pene,
Dar în albe nopţi cu lună,
Cînd se-ntoarce îndărăt
Carul-mare,
Ni se pare
Că din neagră văgăună
Căptuşită cu omăt,
Iese Primăvara bună
Risipind din poala ei
Soare dulce, ghiocei,
Muguri proaspeţi, gîze mici
Şi furnici, furnici, furnici...

SOMNUL

Noaptea-ncepe să-şi coboare
Negurile subţirele,
Aprinzînd în Carul-mare
Şapte stele logostele.

Călătorii au plecat.
Ciocîrlanul cel moţat
Şi-a căutat şi el culcuş
Sub o tufă de scoruş.

Iar o pitulice mică,
Singurică
Şi sfioasă,
Cuibărindu-se cu frică
Ciripeşte somnoroasă:
— Tare-i cald şi bine-n casă!...

POVEŞTI DE IARNĂ

NOAPTE

Luna plină-a răsărit,
Sus pe deal s-a odihnit,
Şi pe cerul ca oglinda
A pornit-o cu colinda.

Iar în calea ei senină
Cîte-o stea se dă pe gheaţă,
Însemnînd o dungă lină
Şi subţire, ca o aţă
De lumină.

Ninse, dealurile dorm.
Doar oraşul, alb sub lună,
Geme, zbîrnîie şi sună
Ca un contrabas enorm...

POVESTE PENTR-UN BĂIEŢEL

Dar sub cerul de oţel,
A sunat un clopoţel:
Cling!...

Că deseară — vrei să-ţi spun? —
O să vină-n taină mare
Moş-Gerilă, moşul bun,
Cu toiagul de alun
Şi cu sacul în spinare.

Însă nimeni n-o să-l vadă:
Numai umbra pe zăpadă
O să-i lunece, albastră...

Pe cărare cînd o trece
Să se uite pe fereastră,
Tremurînd or să se plece
Brazii din grădina noastră,

Şi-o să-i ţîrîie-o colindă
Greieruşul de sub grindă:
Ţîrrr...

Ce te uiţi aşa la mine,
Nu mă crezi?
Poate vrei să-ţi spun, mai bine,
O poveste cu trei iezi?...

Nu, n-aduce daruri multe
Moşul cu mustăţi de fîn,
Că-i bătrîn, bătrîn, bătrîn,
Abia-şi duce buşmachiii!
Dar la fiecare uşă
Se opreşte să asculte
Dacă-au adormit copiii...
Şi visînd căluţ şi bici,
Rîd prin somn băieţii mici...

OASPETE LA DRUM DE SEARĂ

Focul tremură-n oglindă
Şi, de cine ştie unde,
Pîn' la patul tău pătrunde
Cîntec dulce de colindă.

Tot mai rar şi mai alene,
Umbrele de fulgi, uşoare,
Joacă roiuri pe troiene,
Sub lumini de felinare.
Cine oare mi le-o prinde
Să ţi le anin în gene?...

Adormitele colinde
Cată drumul îndărăt,
Să se-ntoarcă, zgribulite,
Prin căsuţele pitice
Sub căciulă de omăt.

Liniştea răstoarnă-n cîmp
Apa-i lină şi adîncă.
Nu dormi, aşteaptă încă...

Peste deal cu săniuş,
Moş-Gerilă vine-acuş:
Trupu-i vechi şi puţintel
Tremură în cojocel,

Iar sub cuşmă-i rîd, ghiduş,
Barba-n cetini pieptănată
Şi musteţile de vată.

Drumu-i lung şi fără spor.
Uite-l, bate la portiţă
Şi întreabă-ncetişor:
— N-adormişi cumva, fetiţă?...

Sus de streaşină anină
Scară-naltă de lumină
Prinsă-n ţurţuri albi de gheaţă

Şi, cu traista în toiag,
Legănat de-un fir de aţă,
Se coboară pe hogeag...

Ce-ţi aduce? Ştiu şi eu!...
Vreun inel de curcubeu?
Ori pe-un fir de ibrişin
Mărgeluţe de rubin?
Ori pe-un firişor de soare
Mărgeluţe de ninsoare?

Ori un glas de clopoţel,
Adormit şi subţirel,
De la sănii rătăcite
Peste drumuri troienite?...

POVESTE DE OMĂT

Tu nu ştii...
A fost odată
O căsuţă fermecată,
Şi-n căsuţă-o fată mică,
Un pisoi şi o bunică.

Şi-ntr-o iarnă, într-o seară,
Fata s-a uitat afară
Şi-a văzut cum, prin perdea,
Stelele rîdeau de ea...

Dar pe drum cotit şi nins,
Umbră sură s-a desprins:
Un voinic abia de-o şchioapă
Înota-n omăt ca-n apă.

Şi proptindu-se-n toiag,
Un toiag mai nalt ca el,
A-nceput să cînte-n prag,
Tremurat şi subţirel...

Dormi? Şi nici n-am prins de veste!

Uşa s-a închis cu cheia,
Focu-şi pîlpîie scînteia,
Şi povestea... nu-i poveste:

Eu eram fetiţa-aceea,
Iar bunica — nu mai este...

DOUĂ GOSPODINE

Peste ierburi şi răzoare,
Se-ndreptau spre-aceeaşi floare
Două picături de soare:
O albină
Gospodină,
Paznică peste grădină,

Şi o viespe venetică,
Uşurică,
Subţirică,
Strînsă-n brîu ca o furnică.

Bîzîind cît ce putea,
Fiecare se grăbea,
Că din umbră le-mbia
Cu parfumul sucului,
Ciuboţica-cucului.

Dar cînd fură să coboare,
Cele două zburătoare
Nu-ncăpeau pe biata floare!
Şi albina, supărată,
Se porni aşa, deodată:

— Eu am coborît întîi,
Viespe fără căpătîi!
Vagaboandă fără casă,
Dă-te-ncolo şi mă lasă!

Tu din flori n-alegi nimic
Decît iască şi venin,
Pe cînd eu, de ici un pic
Şi de dincolo puţin,
Din tipsii
Din iasomii

Ori din ţinte de ţintaur,
Miere-adun în stupi de aur!
Şi-n mandibulele mici,
De pe colo, de pe ici,
Ceara galbenă o mestic...

Zice viespea de pe floare:
— Tu eşti animal domestic,
Eşti o biată lucrătoare...
Casa mea e drept că nu-i
    Nici frumoasă,
    Nici ochioasă,
Dar prin scorburi de copac
    Cînd mi-o fac,
Nu cer voie nimănui!

— Ei, şi voie dacă-ai cere,
Cine-ar zice «vino-ncoace»?
Mierea ta (să-i zicem miere!)
Nici la trîntori nu le place.

Ia uitaţi-vă la ea:
Umblă lela ici-colea,
Nu munceşte că i-e lene
Şi se teme, cuconiţa,
Că şi-o anina rochiţa
În vreun smoc de sînziene!

— N-are cine să m-asculte,
Că ţi-aş spune eu mai multe,
Că doar am şi eu un ac
De cojocul tău sărac.
Dar mai bine, uite, tac!

Şi cum sfada începea
(Mai cu acul, mai cu gura)
Să se-ntreacă cu măsura,
S-au gîndit să-şi ia arbitru
Un bondar de catifea,
Somnoros
Şi mofturos
Şi fudul, — parcă era
Capelmaistru la pupitru!

S-a făcut pe loc tăcere.
Şi un glas
De contrabas
Le-a răspuns adînc, pe nas:

— Foarte bine, cu plăcere.
Dacă altfel nu se poate,
Ca bătrîn mai cu cădere,
Iaca, să vă fac dreptate:

Să poftească de pe-aici
Fluturi, greieri şi furnici
Ca să spună tuturor
Că sînt nepărtinitor.

Şi de-o vrea, să mai poftească
Toată tagma păsărească
Să se ducă vestea-n sat
Că sînt dezinteresat.

Drept că vară-mea albină
E vestită gospodină
Şi, nici asta nu-i minciună,
Mierea ei e tare bună.

Însă viespea cea uşoară
Mi-e şi ea tot verişoară,
Şi-i cunosc, că mi-s păţit,
Acul lung şi ascuţit...

Deci, cum n-am altă putere,
Ca să nu fiţi supărate,
Cui mi-o da mai multă miere
Am să-i dau şi eu dreptate!

EGALITATE...

(Povestea asta mică-mitică,
Mi-a spus-o, într-o seară, o pisică.)

Trăia odată la o casă
O pisicuţă somnoroasă,
Cu trupul subţirel de gumă
Şi părul moale ca o spumă.

Pisica mea cu ochii mici
(Cea mai cuminte-ntre pisici)
Călca uşor, cu paşi de fum,

Pe perinuţele de vată
Şi nu ieşea deloc pe drum,
Ci toată ziua stînd culcată
Şi toată noaptea în cotlon,
Torcea acelaşi fir de cîntec,
Cînd răsucit, cînd monoton
Ca un descîntec...

Pisoi, motanul din vecini,
Cu blană ca de leopard,
Era-ncruntat şi mustăcios,
Şi bătăuş, şi mîncăcios,
Şi toată ziua sta pe gard
Pîndind poiata cu găini...

Iar uneori, în zori — zbîrlit,
Şi zgîriat, şi smotocit, —
Cu coada dreaptă şi-nfoiată
Se cocoţa în cîte-un par,
Mai mîndru ca un ghinărar
După-o bătaie cîştigată!...

Dar într-o seară, marţi sau joi,
Cînd soarele în asfinţit
Îşi scutura prin plopi bănuţii,
Încetişor veni Pisoi
Pîn'sub cotlonul pisicuţii
Şi glăsui:

— De cînd exist,
Am fost grozav de feminist,
Şi m-am bătut cu alţi motani
(De obicei cu coada bleagă,
Care se tem şi de guzgani)
Să-i fac, cumva, să mă-nţeleagă...

Mi-i martor soarele, şi luna-i,
Pot chiar să jur, numai să vrei
Că-n ochii mei
Pisică sau motan, — tot una-i!

De-aceea zic,
Nu ca motan ci ca amic
Vin să-ţi propun tovărăşie,
Că doar egali sîntem, se ştie...

Stăpîna-mea a pus aseară
Sus în dulap, pe policioară,
Un pui tăiat să stea la frig.
(Aşa ceva n-aş vrea să scap,
Dar sînt cam gras şi nu încap...)
Uşiţa-i prinsă în cîrlig
Şi-o pot deschide puţintel.
Eu stau de pază, fără frică,
Iar tu, fiind mai subţirică,
Te vîri acolo frumuşel,
Iei puiul, pui la loc cîrligul
Şi-n urmă, — împărţim cîştigul...

*
* *

Într-un desiș de pomușoară
S-a așezat Pisoi la masă.
Pisica îl privea sfioasă
Rozînd un vîrf de aripioară.
Și, ridicînd un colț de buză,
A zis Pisoi:
— Ce-mi stai ursuză?
Ți s-a oprit vreun os în gît?
Zi «mulțumesc» și du-te-acasă,
Puteam să nu-ți dau nici atît!
Ce ți-a venit, mă rog, în minte?
Am spus ceva mai înainte?
Se poate... dar eram flămînd.
Acuma, nici nu-mi dă prin gînd!
Tu nu te vezi cît ești de mică,
De păcătoasă și calică?
Admit la muncă drept egal,
Dar nicidecum la caşcaval:
Eu sînt motan — tu ești pisică...

FIECARE CU CE-I PLACE...

Pe strada mea se aciuase,
Trăind și el pe lîngă case,
Un animal domestic anonim
(Din neamul celor despre care, cînd vorbim,
Nu prea obișnuim
Să-i spunem chiar pe nume...)

Călca greoi, pufnind anume,
Ca un sifon,
Purta codiţa tirbuşon,
Era grăsun, cu capul mic,
Şi-n loc de epidermă-avea şoric.

Şi toată ziua stînd sub scară
El aştepta, trăgînd pe-o nară,
Vreo adiere culinară...
Dar într-o zi, printre ostreţe
(Cînd poate că era flămînd),
Văzu o fată culegînd
Mixandre şi garoafe creţe
Şi mormăi, strîmbînd urît
Din rît:
— Ce gust la dînsa, ce oroare!
Auzi, să duci la nas o floare...
O ghindă, zic şi eu. Sau jir,
Sau vreun bostan,
Sau altceva...

Dar să culegi un trandafir?
Să zici, barem, că l-ar mînca...
Deşi trăiesc ca un golan,
Eu sînt, de felul meu, de neam:
După bunic mi-s rasă York,
De gras ce sînt abia mă-ntorc —
Dar gusturi pervertite n-am,
Cu toate că-s aşa de porc!

Iar cînd e vorba de mîncare,
Cu omul d-aia nu mă-mpac:
Că eu, dacă mănînc o floare
(De-i crin, de-i roză, de-i zambilă)
Îmi vine rău de la stomac!...

Şi scuturîndu-şi lung, cu silă,
Urechea bleagă ca o toartă,
S-a-ntors şi s-a tot dus pe poartă.

INDIVIDUALISM

Odată, într-o zi de vară
(O zi cu soare mult şi blînd),
Pe panta lină dinspre gară
Venea alene, fluierînd,
O pîntecoasă şi masivă
Locomotivă.

Mergea-nainte-un pas ori doi
Pufnind pe nas în ritm greoi,
Dădea-napoi,
Scuipa din robinete apă,
Apoi, pe-a nărilor supapă,
Împrăştia şi-n deal, şi-n vale,
Un fluierat prelung, de jale.

Şi-alunecînd ca pe polei
Pe-a şinelor înguste jgheaburi,
Se socotea în gîndul ei
(În gîndul ei de fum şi aburi):

— O, dac-ar fi să scap din frîu,
Cum aş porni, ca o minune,
Cu maximum de presiune
Prin lanuri galbene de grîu!

De cînd mă ştiu şi pîn-acum,
Cu gîtul înnegrit de zgură,
Alerg mereu pe-acelaşi drum,
Pe frig, pe zloată, pe căldură...

Şi doar făptura mea îmi pare
Ceva grozav de complicat:
Cilindri, ţevi, şuruburi dese,
Rotiţe, biele şi pistoane,
Şi manometre, şi buloane —
Nici omul n-are-atîtea piese!
(Şi parcă omu-i lucru mare?...
Din doi, tot eu răcnesc mai tare!)

Şi totuşi, orişice s-ar spune,
Eu nu-s decît un animal
De tracţiune:

Deosebirea dintre mine
Şi cal
(Ba poate şi măgar!)
E doar
Că eu alerg pe două şine,
Iar el aleargă unde vrea...

Şi cum simţea
Că se sufocă de necaz,
Trecu în goană un macaz
Urlînd în vînt ca o nebună —
Şi nu mai vru să se supună...

Scoţînd pe nas văpăi şi fum,
Porni zănatică la drum.
Se clătina, mergea ca beată
Sunîndu-şi fierăria toată,
Şi huruind,
Şi gîfîind,
Zburda jucînd pe cîte-o roată, —
Apoi se repezi deodată
(Ca un zăvod scăpat din lanţ)
Să sară dincolo de şanţ...

*
* *

Cînd au găsit-o sub un dîmb,
Cu coşul rupt, cu gîtul strîmb,
Turtită, spartă şi concavă,
Mai suspina încet pe-o ţeavă:

— Aşa m-am zdruncinat în piept,
Că simt cum viaţa mi se curmă...
Da' recunosc (măcar la urmă)
Că tot mai bun e drumul drept!

ZOOLOGIE

VARĂ

E cald... Grădina-n jurul meu
Se-ntinde, leneşă, la soare.
Frunzişul prăfuit şi greu
Îşi culcă umbra călătoare
Pe-al ierburilor cîmp plăpînd...
Rîzînd cu capul dat pe spate,
Un mac îşi scutură pe rînd
Petalele însîngerate.

În sălcii, vrăbiile tac.
Doar cucul cel bătrîn aruncă,
Ne-ndemînatic şi buimac,
Chemarea-i scurtă peste luncă.
Şi din trifoiul adormit,
Cu flori uşoare şi rotunde,
Acelaşi dulce ţîrîit
De greieri tineri îi răspunde.

Pe-un fir subţire, auriu,
Se leagănă sub o sulfină
Un mic păianjen străveziu —
O picătură de lumină.

Şi dibuind, un gîndăcel
Cu poleitele antene,
Coboară de pe-un muşeţel
La umbră, între buruiene...

MACALEANDRUL

Un sprinten şi viu măcăleandru
Grăbit se abate din drum
Pe-o tufă de spini, — policandru
Cu braţe uşoare de fum.

Zbîrlit şi rotund, se răsfaţă,
Se-nvîrte, se umflă din guşă:
Un bulgăre mic de cenuşă,
Şi umple tot cîmpul de viaţă!

LICURICIUL

Pe sub tăpşanul năpădit
De cătină şi de urzici,
În astă seară-au tresărit
Scîntei de licurici.

Prin troscot subţirel şi des,
L-am dibuit şi l-am cules
Şi l-am închis în pumn, uşor
Pe cel mai sclipitor.

Să-l duc în casă, la lumină,
Să-l văd ce face-n pumnul cald...
O fi verzui ca un smarald,
Gălbui ca o albină?

Dar n-am găsit în palma mică
Decît o frunză de urzică,
Şi dedesubt, la adăpost,
Un gîndăcel urît şi prost,
Pe jumătate mort de frică...

MELCUL

Azi am găsit, sub frunzele uscate,
O galbenă găoace în spirală,
Uşoară, şi bicisnică, şi goală,
Pe care nimeni n-o mai poartă-n spate.

Un melc cu trup de gelatină
A rătăcit o vară-ntreagă prin grădină.

Şi, împotriva cerului străin,
N-avea decît găoacea asta mică.
Şi-atît de subţirică,
C-ar fi strivit-o cu lăbuţa o pisică!

Şi-alunecînd încet şi fără spor
În spate cu căsuţa lui săracă,
S-o fi gîndit vreodată-aşa, de joacă,
Ce oropsite-s păsările-n zbor...

Copiii i-au cîntat încetişor:
«Melc-codobelc...»
Şi el şi-a scos corniţele la soare
Şi i-a privit, încrezător,
Cu ochii mici ca patru punctişoare...

Purtîndu-şi greu făptura lui gheboasă
Pe foi de brustur şi prin buruiene,
Lăsa în urmă, lunecînd alene,
O dîră sclipitoare şi cleioasă —
Ca să-şi însemne drumul înapoi
Spre pîlcul cald şi fraged de trifoi.

Şi speriat la fiecare pas,
Strîngîndu-şi trupul moale şi vîscos
În coaja străvezie, — pe creangă, la popas,
Părea un fruct sălbatec şi apos...

Acum, în casa lui de smalţ vărgat
Uitată pe sub tufe de urzici,
Îşi află adăpost, ca-ntr-un palat,
Un gîndăcel şi două-trei furnici...

LILIACUL

Sub zidurile vechi de piatră,
Grădina albă-şi ţine răsuflarea.
Nu mai tresar în cuiburi vrăbiile
Şi nici un cîine-n noapte nu mai latră,
Castanul doar îşi desfăşoară floarea,
Iar stînjeneii îşi îndreaptă săbiile.

Spre asfinţit, o sîrmă de aramă:
Crai-nou — o monogramă...

Din umbră se desprinde un ghem de
întuneric,
În zbor subţire, frînt, buimac:
Un liliac
Atinge-n treacăt zidurile roase
Cu aripile-i strîmbe şi cleioase...

Din cerul nalt, cu stele nins,
Adînc încovoiat pe zare,
O luminiţă s-a desprins.
O fi căzut un strop de soare?...

S-avîntă liliacul de la pîndă,
Dar steaua a pierit, plăpîndă:
Mai stăruie o clipă doar în urma ei
O linie uşoară de polei.

Acum, spre crăpătura din zidul părăsit,
Se-ntoarce liliacul obosit.
Bat aripile greu în zbor domol
Şi-n trupul lui flămînd se face-un gol:
Crezuse că-i un licurici — şi nu era
Decît o biată stea...

PE STRUNA ALTORA

Am cîntat pe struna mea
Am cîntat şi-oi mai cînta.
Dar acum aş mai cînta.
Şi pe struna altora!

GHIOCELUL

— după K. Alexandrov —

De sub un bulgăre-ngheţat
Cu căciuliţă albă, de zăpadă,
Un ghiocel sfios şi speriat
Îşi scoate căpuşoru-n vînt, să vadă.

Ce minunată-i dimineaţa-n crîng
Şi ce călduţ şi bine e afară!...
De ce-ar întîrzia-n pămînt, nătîng,
Cînd are strai nouţ, de primăvară?

E linişte în jur... Şi-i cel dintîi,
Şi-i singurel: un firişor de viaţă...
Doar iepuraşul fără căpătîi
Se-apropie tiptil şi-i iese-n faţă.

I-e foame — însă cum să se îndure?
— Eşti prea subţire, frate ghiocel...
Şi s-a tot dus. În urma lui, peste pădure
Începe-a ninge-ncet, încetinel.

Iar bietul ghiocel abia se vede
Prin fulgii moi de puf ce prind să cearnă.
Se nalţă-n picioruş, nu-i vine-a crede...
— Ia uite, frate, parcă-i miez de iarnă!

Şi căpuşoru-i cade ostenit.
Învineţit de frig, se înfioară:
— Nu-mi pare rău că mor... M-am cam grăbit,
Dar am adus o nouă primăvară!

PRIMĂVARA PE STADION

— după Vladimir Nevski —

Adio, schiuri, sănioare şi patine!
Troienele se culcă la umbră, cenuşii.
Pe crengi subţiri, pe garduri, pe cabine,
Se joacă-n soare vrăbii şi scatii.
Pe-aici a fost odată un gheţuş...

Azi doar o baltă tulbure mocneşte,
Iar pe cărarea de la săniuş
Aleargă-un pîrăuaş, copilăreşte.

În magazia de pe stadion
S-a-ncins atîta sfat şi-atîta zvon,
De parcă se găteşte o răscoală.

Racheta strigă: — Hei, mămucă, scoală!...
Şi plasa grea se desfăşoară-n pripă.
Ici, suliţa-şi înalţă o aripă,
Iar vîslele se uită pe fereastră
Şi unele pe altele se-ntreabă:
— Nu-i vremea, soro, s-o pornim la
treabă?
Ia uite apa cît e de albastră...

Un «cal» începe-a bate din copite.
Se dau de-a tumba discuri amorţite,
Iar mingea, dezumflată, bosumflată,
Tresare-n raft, strigînd:
— N-aveţi de gînd
Să mă umflaţi odată?
Atîţia kilometri, mii şi mii,
Am alergat mai repede ca vîntul.
De multe ori nici n-atingeam pămîntul
Răzbind prin «porţi» în chiot de copii...

...Spre magazia de pe stadion
Trec schiurile, sprijinindu-se-n baston:
— Hei, faceţi-ne loc, că ne grăbim!
Patinele le-aşteaptă-n prag, la soare:
— Da' ce zoriţi atîta, surioare?
C-avem destulă vreme să dormim
De-acum şi pîn' la iarna viitoare...

CIUPERCĂ-ALBĂ ÎMPĂRAT

— Populară rusă —

Ciupercă-Albă Împărat
Pe-o buturugă s-a urcat
Şi, stînd semeţ într-un picior,
Vorbeşte-ntregului popor
În poieniţă adunat:

— Hei, opintici-voinici! Cu voi
Merg fără grijă la război!

Plîng opinticii, slabi de fire:
— Ni-i picioruşul prea subţire,
Şi de s-o rupe în război,
E vai de noi!

Ciupercă-Albă Împărat
Pe-o buturugă s-a urcat
Şi, stînd semeţ într-un picior,
Vorbeşte-ntregului popor
În poieniţă adunat:

— Hei, pîinişoarele! Nici voi
Nu sînteţi gata de război?

Scîncesc ciupercile prostuţe:
— Dar nu ne vezi? Nişte
băbuţe...
Ce vrei să faci tu la război
Cu de-alde noi?

Ciupercă-Albă Împărat
Pe-o buturugă s-a urcat
Şi, stînd semeţ într-un picior,
Vorbeşte-ntregului popor
În poieniţă adunat:

— Muscariţe pestriţe! Voi
Veniţi cu mine la război?

Se-nalţă-n grabă pe codiţe
Muscariţele tîlhăriţe:
— Mai dă-l încolo de război,
Că nu-i de noi!

Ciupercă-Albă Împărat
Pe-o buturugă s-a urcat
Şi, stînd semeţ într-un picior,
Vorbeşte-ntregului popor
În poieniţă adunat:

— Măi, hribii dracului! Nici voi
Nu vreţi să mergeţi la război?

Sar toţi flăcăii din dumbravă:
— Ba, noi om fi mai de ispravă,
Că doar sîntem voinici de soi
Şi nu ne temem de război.
Pe oameni o să-i facem praf...
De nu ne-or face ei pilaf!

TOATĂ LUMEA MUNCEŞTE!

— Populară rusă —

Păsările călătoare
Au sosit de peste mare
Şi noi toate ne grăbim,
Ne grăbim să le poftim
Să ne vadă cum trăim.

Piţigoiul vine-n grabă
(Chip ca să se afle-n treabă)
Şi le-ntîmpină, zburlit,
Să le spună «bun sosit».

Păsările călătoare
Se grăbesc să-l înconjoare
Ciripind nerăbdătoare:

— Spune, frate piţigoi,
Ce s-aude pe la voi,
Pace bună sau război?
Şi-am mai pune-o întrebare,
Dacă nu-i cu supărare:
Care-i mic, şi care-i mare?...

— Păsărele, păsărele,
Cu căpşoare uşurele!
N-aţi aflat voi că pe-aici
Toţi sîntem şi mari, şi mici?
Că din zori şi pînă-n noapte
Toţi muncim, muncim cît şapte?

Vulturul e voievod,
Mai mare peste norod.
Toată ziua stă pe-o stîncă,
Nici nu bea, nici nu mănîncă:
Grija voievodului
De soarta norodului!
Însă şi cînd flămînzeşte,
E prăpăd — doamne fereşte!
Se repede voievodul
Şi-şi mănîncă tot norodul...

Zugrav mare e scatiul,
Cîntăreţul, zurbagiul.
Tot cucoane zugrăveşte,
Şi mi le sulemeneşte
Cu penèle
De surcele,

Cu vopsea de floricele,
Să pară mai frumuşele!

Gaiţa e doctorească,
Pupăza bucătăreasă,
Iar cocorul, căruţaş,
Duce marfa la oraş:
Calcă tot de sus prin ape
Să n-o piardă, să n-o scape,
Să nu-şi ude botforaşii,
Să nu-l prade iepuraşii!

Doi voinici de cufundari
Sînt în sat la noi pescari,
Se cufundă şi înoată
Şi-şi mănîncă marfa toată.

Îmbrăcată-n catifele,
Cu zorzoane, cu mărgele,
Cu capelă de mătasă,
Cucuvaia-i cuconeasă!

Biata cioară-i cerşetoare,
Casă n-are, masă n-are,
Zboară strîmb şi merge şchioapă,
Unde-ajunge se îndoapă!

Ghionoaia-i tîmplăreasă,
Tot mereu îşi face casă:
Bate-n lemn şi-l ciocăneşte,
Dar nimic nu isprăveşte.

Şoimul, mare ghinărar,
Stă de pază la hotar,
Cum încerci să treci hotarul,
Te mănîncă ghinărarul!

Oploşite pe la case,
Vrăbiile mîncăcioase
Fac şi ele ce pot face,
Să le lase lumea-n pace.

Coţofana cea pestriţă
Azi e mare boieriţă.
Umblă numa-n teleguţă,
Cu scurteică nou-nouţă.

Cînd se leagă cu basma,
Fug flăcăii după ea.
Cînd îşi scutură cerceii,
Fug în urma ei holteii,
De le zboară papuceii!...

Numai eu, prostuț și mic,
Nu știu să lucrez nimic.
Aș cosi — iarba-i bătrînă,
Aș plivi — nu mi-e-ndemînă,
M-aș băga cioban la oi,
Dar mi-e frică de vulpoi...

Și tot stau și mă socot,
Și-s flămînd de nu mai pot!

Lumini
si
umbre

VIZIUNE

Ce liniște-i afară!
Stau singură-n cerdac.
Plutește-n noaptea clară
Parfum de liliac.

Iar luna prin boschete
Cu razele-i subțiri
A răsfirat buchete
De galbeni trandafiri.

Tăcere și lumină...
Pierdută, făr-un gînd,
Privesc în luna plină...
Și iată-l!... Surîzînd

Începe să coboare
Cu ochii plini de vis,
Cu fruntea gînditoare,
Sărmanul Dionis...

ÎN LIVADĂ

Se joacă lumina amiezii
În prunii cu frunză săracă
Ş-un murmur domol de prisacă
Pluteşte deasupra livezii.

Pe dealuri, în coapte podgorii
Abia rumenite de soare,
Cu ţipete lungi şi uşoare
Se-ngînă, departe, prigorii.

O mierlă aruncă spre mine,
Din tufe, chemarea-i frivolă.
Iar cerul-i o largă corolă
Stropită cu blonde albine.

În maldărul proaspăt de fîn
Mă mîngîie vîntul pe frunte...
Cu glasuri de greieri, mărunte,
M-adoarme pămîntul bătrîn...

ÎN PĂDURE

Din putrede-mpletiri de buruiene,
Din feriga stropită cu rugină,
Albastre campanule, în lumină,
Potirul fin şi-l leagănă alene.

Viaţa caldă-n ierburi lungi palpită
Şi darnică se-mparte deopotrivă
În fagi cu scoarţă aspră şi masivă
Ca şi-n plăpîndul fir de mărgărită.

Arinii cu mlădiţi tremurătoare
S-alintă-n adieri de primăvară,
Şi pun pe neagra brazilor povară
Cununi gălbui, ca pete largi de soare.

Cu-nfrigurate şi prelungi chemări,
Prin încîlcite lujere de mure,
S-ascund hulubii vineţi de pădure
Veniţi în zbor din sure depărtări.

Un grangur, în lumina argintie,
S-abate ameţit de peste culmi,
Şi-parc-a înflorit deodată-n ulmi
O floare rară, galbenă şi vie.

Căzut din cuibul risipit de vînt
Subt o obsigă cu-nflorite spice,
Un pui pestriţ şi mic de pitulice
Stă îngheţat pe-o brazdă de pămînt.

I-s strînse aripioarele-amîndouă
Şi nemişcate-a ochilor mărgele,
Dar cerul larg se oglindeşte-n ele
Ca-n două negre picături de rouă.

ÎN ZORI

Vîntul nopţii, speriat
Năvăleşte printre ramuri.
Trandafirii de pe strat
Bat cu crengi uscate-n geamuri.
Rătăcită prin grădini,
Pe covoare lungi de rouă,
Toamna goală se-nfioară.

Şi cu mînile-amîndouă
Îşi aruncă-nfrigurată
Peste trupul ei de spumă,
Argintie şi uşoară
Mantie de brumă.

PÎRÎUL

Ce-o fi cîntînd pîrîul pe subt maluri?...
În albia-i ce-n munte-adînc se sapă
Zvîrlugi subţiri alunecă pe fund
Şi păstrăvi din cotloanele de prund, —
Pumnale de argint, — se-nfig în apă.

Stropind cu spumă albă stînca sură,
Aleargă-apoi la vale şi, din goană,
Învălmăşit s-azvîrle-ntr-o bulboană,
Ca o cascadă în miniatură,
Pe subt stejari cu braţe ostenite
S-ascunde-n tufe mici de calapăr
Şi-acolo parcă-şi potoleşte-avîntul,
Dar din păduri se furişează vîntul
Şi undele-i tiptil le ia-n răspăr.

De cîte ori n-am aruncat cu bulgări
În apa lui curată de topaz!

Se-nvineţea atunci şi din vîltoare
Mă biciuia, zburdalnic, în obraz
Cu stropi mărunţi şi aurii de soare.

Şi-n ochii-mi de copil al nimărui
Ca-n unda lui se răsfrîngea seninul,
Iar sufletul mi-era ca unda lui.

*
* *

În sara asta-i mut şi potolit,
Căci vremea ce s-a dus domol pe valuri
Pe amîndoi ne-a-mbătrînit.
Cuminte, doarme între roase maluri
Şi-n liniştea pădurii îl ascult
Cîntînd în mine cum cînta demult,
Pe vremea cînd ştiam şi eu să cînt.

Îşi oglindeşte-n apă luna plină
Tremurătorul talger de lumină.
O pasăre de noapte-n zboru-i frînt
Trezeşte-un fîşîit uscat de iască.
Deodată vîntul scutură o ghindă
Şi, speriată de pe mal, o broască
Din întuneric sare drept în lună
Şi-o sfarmă-n mii de cioburi de oglindă.

Şi iar rămînem singuri împreună,
Pîrîul meu bătrîn şi eu...
Şi-n mine

Pe nesimţite amintirea vine
Şi se distramă-n lungi păreri-de-rău,
Cum se distramă undele-n pîrău.

AMURG

Salcîmii grei de ploaie se scutură pe drum.
Pe sîrme scînteiază şiraguri de mărgele
Şi nori, tîrînd în zare fantastice perdele,
Îmbracă depărtarea în mantie de fum,

Pe garduri ostenite, pe umede stradele
Lumina mohorîtă se-ntunecă... Ş-acum,
Ca-ntr-o estampă veche dintr-un bătrîn album,
Apusul dînd în laturi obloanele lui grele,

Un ochi diform şi roşu aruncă peste lume
Privirea-i speriată, ea de pe alt tărîm,
Aruncă zilei moarte înfiorări postume

Şi poleind noroiul din gropi, pe caldarîm,
Cu cea din urmă rază s-anină parcă-anume
De cea din urmă frunză ce tremură-n salcîm.

VIZIUNE DE IARNĂ

Din zarea mută ninge lin. E-n fapt de sară.
Copacii doar de mai ţin doliul după vară
Şi-şi scutură îngînduraţi podoaba rece
Cînd printre crengi o-nfiorare lungă trece.
Şi-aşa încremenite tac grădina, strada,
De parc-auzi cum cade, liniştit, zăpada...

Un singuratic felinar abia scînteie.
Şi două umbre-nlănţuite, pe alee,
Grăbite trec... Dar se opresc şi parcă-ascultă
Tăcerea-n jur se lasă multă, tot mai multă.
Înfioraţi de alba măreţie
Încremenesc în viu decor de feerie, —
Să nu trezească din visarea ei grădina...

Apusul soarbe val cu val, lumina

NINSOARE

Fulgi mari, ca îngheţate flori de măr,
Îmi cad pe mîni şi mi se prind în păr,
Le simt pe frunte sărutarea rece.
O-nfiorare de lumină trece

Şi peste case risipeşte-acum
Fantome nestatornice de fum,
Coloane moi ce fîlfîie şi pier
Sub cerul vînăt, împietrit de ger.

*

Capricioasă fantezie-a Firii!

Mi-au înflorit subt geamuri trandafirii
Cu flori străine, albe şi cochete, —
Şi clătinîndu-şi grelele buchete
Se miră consternaţi: — «Ce aventură!
Din centifolii am ajuns răsură...»
Pe cătiniş se leagănă răzleţe
Petale reci de crizanteme creţe,
Mănunchiuri mari de dalii despletite...
Din colţul lui, sub streşini înnegrite,
Un scai uimit şopteşte mătrăgunii:
«— Ce-o fi pe mine, — oare nu-s petunii?
Se miră-un bostănel uscat: — Pe-un vrej
Mi-au apărut un soiu de *boules-de-neige*
Şi-n jurul lor coboară-ntruna fluturi, —
Încet, încet te rog, să nu mi-i scuturi...»

Caişii toţi sînt năpădiţi de floare.
Grădina mea, nu-i primăvară oare?

*

Stă mohorît deoparte gardul brun.
Doi brazi în toaletă de Crăciun
Întind asupră-i braţele lor ninse
Şi cu ghirlănzi subţiri de promoroacă...

Lipsesc doar lumînările aprinse!
Din depărtarea sură şi opacă
Un stol de ciori întunecat s-abate
Cu răguşite ţipete de goarnă
Pe-o salcie cu crengile uscate,
Şi-o schimbă-ntr-un ciorchin de poamă coarnă...
Pe drumul neted şi pustiu de ţară
A dispărut o sanie uşoară
Lăsînd în urmă două dîre lucii...

Cu ţurţuri lungi de gheaţă plîng ulucii.
Sub streşini un stiglete vine-n pripă
Şi netezindu-şi pliscul subt aripă;
— Îţi place Iarna? zice supărat.
— Îmi place tot ce e imaculat...

*

Coboară-ţi, Iarnă albă, vălul magic
Pe orăşelul meu tăcut şi tragic.
Tu dai naturii palide decoruri
Şi pui la geamuri diafane storuri,
Un clar peisagiu miniatural.
Cu palmieri şi flori de portocal.
Aduci din singuratice fiorduri
Tulburătoare şi prelungi acorduri
Pe care vîntul ni le 'ngînă seara...

Iar lucrătoarei cu obraji ca ceara,
Cînd iese din umil atelier,
Îi prinzi mărgele fine şi mărunte, —
Mărgăritare făurite-n ger, —
Pe părul care-i flutură pe frunte;
Şi cînd se vede-n treacăt, în vitrină,
Primăvăratec zîmbet de lumină
Îi înfloreşte gura ofilită:

În jurul ei hlamida ta palpită
Şi-i schimbă toaleta distonantă...

Eşti aspră, Iarnă, dar eşti elegantă.

VIS ALB

Zăpada neclintită-n somnu-i veşnic
Se pierde-n cerul mut al depărtării.
Un soare mort aprinde-n fundul zării,
La căpătîiul nopţii, palid sfeşnic.

În revărsarea sură a luminii,
Ca un aerian miraj de viaţă,
Fantastic, dormitează pinguinii
Pe blocurile străvezii de gheaţă.

De orizont s-anină nori în salbe
Ca pînze de corăbii iluzorii,
De parcă vin din Sud exploratorii
Să tulbure tăcerea nopţii albe.

Iar din obscura fantasmagorie
Apar şi pier vedenii ireale

Cînd un reflex trandafiriu învie
Singurătatea lumii boreale:

Fantome prinse-n joc uşor de graţii
Îşi flutură uşoara lor hlamidă
Iar cerul, pe corola lui fluidă,
Desfăşură bizare constelaţii...

.....

Ca o banchiză pe un ocean polar
Sînt singură-n tăcerea-ncremenită,
Şi doar iubirea încă mai palpită
În suflet, ca-ntr-un limpede gheţar...

CONTE DE GOMORA

TOAMNA PE ŞES

Prin păpuşoi cu frunze frînte,
Începe vîntul sării să descînte.

Albastre tufe de scaieţi, pe cîmpul mut,
Par rotogoale firave de fum
În urma unui tren ce-ar fi trecut
Cîndva, demult, pe-alăturea de drum.

Se împînzeşte-abia o-nfiorare
Prin liniştea molatecă şi moartă.
Şi-un fir de cînepă, subţire,
Stă singurel pe miriştea deşartă
Şi face semne nu ştiu cui, în zare.
Doi brazi, sădiţi de cine ştie cine
În mijlocul cîmpiei de şiac,
Doi brazi ce vor fi fost odinioară

Înaltă strajă la o poartă de conac, —
Bătrîni şi resemnaţi, încep să moară,
Cătînd adînc în depărtări străine,
Să vadă cine vine.

Dar depărtările nesigure şi sure
Se-nchid în cercuri largi pe zare,
Şi nici o linioară nu tresare:
Contur de deal sau creştet de pădure.
În fund, pe-un drum subţire ca un fir,
Bătut în stîlpi de telegraf ca-n ţinte,
Se depărtează-n liniştea cuminte
Un melc, — ori poate-un car cu coviltir.

Trezit din somn de foşnetul domol
Abia urzit prin buruieni tîrzii,
Un pui de iepure-a zvîcnit de frică:
Urechile-i atente se ridică
Şi, drepte peste cîmpul gol,
Par două frunze gemene şi vii.

Prin pînza rară-a norilor nomazi,
Apusul violet trimite
Lumină de tablouri învechite,
Iar vîntul vînăt scutură din brazi
Întunecimi — şi ace ruginite.

CĂPIŢELE DE FÎN

Pornesc la drum căpiţele de fîn...
De-a lungul drumului bătrîn
Cireşi sălbateci
Le numără, plecîndu-şi frunte lîngă frunte.

Din tufe albăstrii de porumbrele
Care-au rămas zburlite, singurele
Pe cîmpul oropsit, burateci
Încep să cheme ploile din munte.

Răspîntii albe-ndeamnă la popas.
Şi cumpăna fîntînii de subt deal
Măsoară vremea, legănînd la soare
Grea ciutură-ncărcată cu răcoare
(Un clopot putred, vegetal,
Atît de vechi, că nu mai are glas).

Dar apa neagră şi adîncă,
Subt pietre verzi şi ude, licăreşte încă.

Şi pînă-n fundul zărilor de var,
Pe-o linioară frîntă să le-nşiri,
Se zugrăvesc ca-ntr-un abecedar
Fîntîni, — gîngănii negre şi subţiri
Ce ies de prin cotloane-n cîmpul spîn,
S-arate drumul carelor cu fîn...

Se duc mereu căpiţele greoaie —
Şi parcă drumul subt povara lor se-ndoaie...
Se duc aşa, în grea singurătate,
De parcă toate şesurile speriate
Se-ncarcă singure în carele cu boi,
Cu buruieni, cu greieri, cu trifoi,
Şi vin cuminţi la adăpost, prin sate.

RUINI

În mers greoi şi clătinat,
Căruţele cu lemne mi-au adus
Din codrii Bîrnovei, de sus,
Şi în ograda mea au descărcat
Mireazmă proaspătă şi tare de pădure.

Un cărăuş ursuz şi spîn
Mi-a arătat cu coada de secure,
În scorbură de putregai bătrîn,
Un adăpost de veveriţă, părăsit.

Acolo, în hambaru-i tăinuit,
O harnică şi mică gospodină,
Din crengi subţiri şi arcuite în lumină
O vară-ntreagă a agonisit
Alune vechi cu miezul sunător
Şi ghindă coaptă-n cupe însolzite,

În care dinţii ei de rozător
Au însemnat mici urme ascuţite.

Pe-atunci, era copacul drept şi viu
Şi nu ştia cum doare fierăstrăul.
Ci mîndru, în apusul străveziu
Privea departe, peste zări, Ceahlăul.

Dar într-o zi de toamnă amorţită,
Cînd fagii-nalţi purtau pe creştet nouri,
Cînd numai toaca de ciocănitoare
Bătea-n răstimp tăcerea-ncremenită, —
Cu glasuri lungi şi frînte de ecouri
Vui adînc pădurea răzvrătită,

Căci s-arătau din jos, dinspre podgorii,
Călcînd greoi şi trudnic, tăietorii.
Veneau, cu fierăstraie şi topoare,
Căsuţa veveriţei s-o doboare.

Tîrziu apoi, cînd aspru vînt de sară
Foşnea peste pădurea tot mai rară,
Cînd s-anina prin crengi o aşchie de lună
Şi cînd strigau pîraie negre-n văgăună, —
O veveriţă sgriburită şi fugară
S-a-ntors furiş, să-şi caute-n poiană
Copacul cu căsuţa ei aeriană.

Acum, poiana-i largă arie de vînt.
Dorm fagii mari culcaţi alături la pămînt,
Doar puii fragezi cu tulpină subţirică
Se caută cu braţe lungi, se cheamă-n şoapte,
Că-n rarişte-i pustiu şi vînt şi noapte,
Şi ei sînt mici şi singuri — şi li-i frică.

Şi veveriţa n-a mai cunoscut nimic.
În codrul plin de foşnete viclene,
Cu mii de ochi verzui pîndind prin buruiene,
A stat pe-o creangă de stejar pitic.
A stat aşa-mpietrită, fără gînd,
Strîngîndu-şi minge trupul ei plăpînd,
Şi-a aşteptat ca cerul tot să se răstoarne,
Pădurile să fugă-n cîmp afară
Rupînd pe sus, cu rădăcini vrăjmaşe, vîntul,
Cu creştetele măturînd pămîntul, —
Şi din apus Craiu-Nou spre ea să sară
Şi, ruginit şi crunt, s-o ia în coarne.

DUPĂ PLOAIE

Cu lung pumnal de fulgere albastre,
Îşi taie drumul ploaia fumurie
Pe-ntinsul veşted al grădinii noastre.
Aruncă-n treacăt zvon de clopoţei
Pe şoldul unui deal, — şi-n urma ei
Parc-a plouat cu puf de păpădie.

Întind castanii palme reci şi ude,
Cu plete-n ochi se scutură-o răchită
Şi-şi strîng salcîmii frunza despletită.
Şi toate florile subţiri şi crude
Se-ntorc pe-o parte şi pe alta-n vînt,
S-arate soarelui cît de frumoase sînt.

Dar cum de sus se uită soare greu
Pe urma ploii care a trecut,
Pămîntu-i pare-un vechi urcior de lut
Cu toartă fragedă — de curcubeu.

LACUL

Subt întunericul înalt,
Îşi joacă lacul solzii de asfalt.

Pădurile-nfoiate, dealul frînt,
Presate-s toate între ceruri şi pămînt,
Iar zările atîta-s de aproape,
Că marginea li se coboară-n ape.

Doar pe tipsia tulbure şi veche,
Subţire stea s-a coborît,
În apa grea să-şi caute pereche, —
Că-i singură-ntre nori şi i-e urît.

Subt malul aspru, încîlcit în scai,
Stă lacul mohorît cu ape rele,
Cu nuferi morţi, cu broaşte mari de putregai,
Dar în adînc — cu jucăria unei stele.

PENTRU LIZUCA

Vine Ene pe la gene...

Din adîncuri de pădure,
A pornit un duh viclean
Şi-a venit pe vînt, să fure
Ochi — bănuţi de măghiran —
Păr de in şi gură mică
(O mărgică
De mărgean).

Dar la capul trăsuricii
Stau de veghe, albi, bunicii.
Şi cînd tu tresari de frică
Şi de plîns ţi-s ochii gata
(Plîns prin somn: e plîns ori cîntec?) —
Mîna dreaptă ei ridică,
Suflă peste chipul tău,
Leagă vraja cu lăcata
Unui vechi şi lung descîntec
Şi alungă duhul rău:
— Cătinel... că doarme fata!

Somnul

S-a uitat o stea în casă...
Lung sclipeşte în privaz
Ochi verzui de crizopraz, —
Parcă vrea din cer să sară
Şi, plutind pe-un nor de vară,
Să-ţi coboare pe obraz
Văl de umbră, diafan,
Aripi mici de filigran.
Şi, clipind antenele
Cum clipeşti tu genele,
Să-ţi împrăştie pe frunte
Rece ploaie de săruturi
Uşurele şi mărunte...

Dacă stelele nu-s fluturi,
Ţie, puiule, ce-ţi pasă?

Am lăsat perdeaua grea
Peste noaptea de matasă:
Vraja stelelor e rea...

Partidului
de ziua lui

ÎNCHINARE

Din temelii de veacuri se prăbuşise zidul
Încătuşării oarbe. Şi-n prag de libertate
Ne-a-ntîmpinat, cu zîmbet de zori împurpurate,
Îndrumător, prieten şi frate bun, — Partidul.

Partid al tinereţii! În plină bărbăţie,
Ne-nduplecat în faptă, cu braţ voinic şi drept,
De-a pururea alături îţi stăm la datorie
Şi-ţi aşteptăm de-a pururi cuvîntul înţelept.

Cu pumnii strînşi (decenii sau veacuri?) răzvrătit,
Ne-ai fost făclie-n noapte şi pavăză nevoii.
Dar fruntea ţi-e senină şi gîndul neclintit,
Ca visul pentru care ţi s-au jertfit eroii.

Mănunchi de inimi calde, de roşii flori mănunchi
Azi îţi întind copiii care-au uitat să plîngă.
Iar cei ţinuţi o viaţă întreagă în genunchi
Se-ndreaptă, şi-şi înalţă spre soare mîna stîngă...

ÎNDEMN

Nu-i vreme de odihnă, de uitare...
Prietene necunoscut din depărtare,
Deschide-ţi sufletul, deschide-ţi-l
Cum se deschid corole roşii în april:

Nu simţi ce proaspătă-i năvala vîntului,
Ce cald zvîcneşte inima pămîntului
Şi cît de dulce-i sfînta libertate —
Chiar dacă-ar fi să mori în luptă, frate?

Prietene, tovarăş de departe,
Deschide cartea, noua lumii carte,
Şi scutură rugina amintirii
Ce-ntunecă şi dragostea, şi trandafirii!

Te uită lung în jurul tău. Nu vezi
Cum am stîrpit omida din livezi?
Hai, pune umărul o dată, voinicește,
Dă la pămînt trecutul,
— și trăiește!

BUCURIE

Ochii mei să fie-acum de vină
Că privirea lor n-a-mbătrînit?
Că din zîmbete-mpletesc lumină,
Că mi-e dragă munca însutit?

Dacă-am învățat din nou să cînt,
Nu mai uit, și viața iar mă-mbie:
Bucuria știu s-o prind din vînt
Și în vînt s-o suflu — bucurie!

Rîsul tînăr, sănătos și plin
(Nalt pocal cu apă de izvor),
Tuturor cu dragoste-l închin
Pentru tinerețea tuturor.

Inima curată și ușoară,
Darurile-acestea nevisate
Le adun acum în plină vară,
Și Partidului i le închin, pe toate.

CÎNTEC PENTRU SOARELE CEL ROŞU

Tu nu ştii încă număra
Nici zilele, nici anii, mică fată,
De-aceea, am să-ncep aşa:
A fost de mult, a fost ca niciodată...

Eram cu ţara-n pradă şi-n război,
Tu nici războiul nu ştiai ce-nsamnă!
Nu ajunsese toamna pîn-la noi
Dar sufletul mi se zbătea ca-n toamnă...

Trăiam cu inimile strînse,
Trăiam cu sufletele reci,
Cu toate lacrimile plînse...

Dar într-o zi a răsărit
Un soare roşu cum e para
Şi ne-a-ncălzit şi inima, şi ţara.

O viaţă nouă, grea de bucurii,
A înflorit peste morminte.
Tu nu erai pe-atunci, nu poţi să ştii...
Dar am să-ţi spun aşa mereu, mereu,
Ca să-ţi aduci aminte:

Că soarele cel roşu, mică fată,
Răsare-n fiecare zi,
Dar nu apune niciodată!

A FOST O ZI

A fost o zi ca orişicare alta.
Senină, înnorată? Nu mai ştiu.
A fost o zi... Şi-n ziua-aceea,
A scăpărat din bezna grea scînteia
Credinţei care nu voia să moară.
Şi-am însemnat această zi cu dalta
În piatra sufletului nostru viu...

O zi, şi-a fost destul. S-a rupt în două
Istoria bătrînă:
În urmă, deoparte,
Trecutul greu învăluit în moarte, —
Iar viitorul s-a desfăşurat
În faţa noastră, proaspăt şi curat
Ca luna nouă...

Sînt ani de-atunci,
Nu-s mulţi, că parcă ieri
Am slobozit aripile nădejdii
În zbor spre nevisate primăveri,

Ne-am ridicat spre cer privirea încă plină
De îndoială, de-ntuneric, de primejdii,
Şi ne-am uitat clipind din ochi la soare
Ca oamenii cînd ies din umbră la lumină.

Ş-am trăit o zi... o zi cum n-a fost încă,
În August douăzeci şi trei
Şi-a tras poporul brazdă dreaptă şi adîncă:
Şi-a tras-o singur.
Şi pe urma ei
Păşim cu toţii, hotărît, tot înainte,
Spre viitorul tot mai tînăr, mai fierbinte.

CÎNTEC DE LEAGĂN, CÎNTEC DE PACE

Dormi, puiul mamei, dormi... Cînd te-i trezi,
Să fie-o zi cum n-a fost încă zi...

Se-ntunecă spre soare-apune
Şi clocotesc prelung sub zări, departe,
Furtuni de sînge, hohote de moarte —
Flămîndă ură de sălbătăciune.

Vin păsări negre să ne dea ocol...
Dar nu-i nimic: la noi e cald şi bine
Şi tunetul s-o prăbuşi în gol.
Nu-l lasă mama să ajungă pîn-la tine!

Cei oropsiţi, cei goi şi cei desculţi,
Cei slabi şi mulţi — sînt astăzi tari şi mulţi
Şi, umăr lîngă umăr, gînd în gînd,
Ţi-or ocroti culcuşul tău plăpînd.

Cu ura ghemuită-n piept mănunchi,
Cu braţul greu de om care munceşte,
Vor prinde tunurile-n pumni, ca-n cleşte,
Şi le vor frînge ca pe vreascuri de genunchi. —

Să nu mai plece tata la război,
Să nu mai fie lacrimi şi ruine,
Să nu mai moară inima din noi,
Să nu rămînă-ai nimănui copii ca tine...

Prea mulţi sîntem acum, ca să ne frîngă,
Prea drepţi sîntem în faţa clipei care trece,
Şi ochii noştri nu mai vor să plîngă,
Nici capetele noastre să se plece.

Dormi, puiul mamei... Dă mînuţa-ncoace:
Cînd te-i trezi din somn — să fie pace!

FLORI ALBE, FLORI NEGRE, FLORI GALBENE, FLORI...

Copii de pe toate-ale lumii meleaguri —
Flori albe, flori negre, flori galbene, flori...
Culegeţi-mi dragostea, miere din faguri,
În negri, în galbeni şi-n albi pumnişori.

A voastră mi-e inima caldă. A voastră
E aripa gîndului meu ce vă cheamă:
Vă mîngîie somnul ca steaua albastră,
Vă mîngîie fruntea ca mîna de mamă.

Pui mic, pui de negru, păpuşă de lut,
Deschide ochi mari spre lumini de-auroră.
N-auzi de departe un glas cunoscut?
E glas românesc, glasul meu, glas de soră...

O stampă străveche cu trei flori de măr...
O fată cu ochii piezişi se ridică
Şi-un fluture alb îşi anină în păr...
De unde te ştiu, chinezoaica mea mică?

Mi-e limba străină de-a voastră. Străină
Vi-e slova cu care însemn cum trec anii.
Şi totuşi, pe vînt, prin văzduh şi lumină,
Vă cînt tuturor, ca la noi: Nani-nani...

Cîndva, cînd în mersul puternic şi plin,
Senini soli de pace sub cerul senin,
Voi, tînăr cu tînăr şi frate cu frate,
Veţi trece cîntînd din cetate-n cetate,

Alături de voi, pas în pas, gînd în gînd
(Flori albe, flori negre, flori galbene mii),
Va trece-o bunică, rîzînd şi plîngînd,
Cu paşi încă tineri, cu ochii încă vii.

Păşind înainte, mereu înainte
Sub cerul albastru, curat şi fierbinte,
Priviţi-o-ndelung şi zîmbiţi-i mereu:
Bunica aceea, copii, voi fi eu...

ORAŞ STRĂVECHI, ÎN NOUĂ TINEREŢE...

Cînd vii de peste Repedea la vale
Şi poposeşti în Dealul lui Păun,
Îţi pare că te-ntîmpină în cale,
Sclipind din şterse juvaiericale,
Acelaşi tîrg bătrîn, sărac şi bun.

Dar ceaţa ce-l învăluie, uşoară,
Nu-i aburul stătut de-odinioară:

Bătrînul Iaşi se scoală-n zori de zori,
Îşi scuipă-n pumnii grei, de muncitori,
Şi rîde tinereşte-n primăvară.

Ca-n glumă-apoi, aruncă fum subţire
Pe florile ce-i năpădesc grădina.
Şi-n larma muncii aprige şi vii
Ce bate-n plin din Păcurari în Nicolina,
Trecutu-i doar o moartă amintire...

*

Cînd urci înspre Copoul înflorit,
Sub bolta teilor bătrîni îl vezi cum creşte
Şi cum, zvîcnind spre cer, îl străjuieşte
Ostaşul — neclintit.

Şi zbîrnîie oraşul, ca o strună
Întinsă parcă-ntre pămînt şi soare.
Şi-atîtea ziduri noi, strălucitoare,
Adăpostesc atîta voie-bună.

Că dacă s-ar trezi din somnul greu
Străvechiul nostru tîrg, şi le-ar vedea,
Frecîndu-se la ochi ar îngăima:
— Aista, frate, nu e tîrgu' meu!

*

Ţicăul doar e-acelaşi. Cîte-un scai
Te prinde-n drum şi nu te mai slăbeşte,
Bojdeuca stă-ntr-o rînă şi priveşte
Spre Şorogari, ca-n vremea lui Mihai.

Un măr bătrîn, cu merele de leac,
Şi-aruncă umbra-n colbul de pe drum.
Tălănci demult dogite sparg şi-acum
Străvechea linişte din veac în veac.

Tîrziu, pe tîrgul adormit sub lună,
Cu pas îngreuiat de bătrîneţe,
Ciubotele lui Creangă vin să-şi pună
Pecetea lor adîncă, de nobleţe.

AVÎNT

În paginile cărţilor nescrise
Vom strînge astăzi, buche lîngă buche,
Cuvîntul nou şi drept, bătut pe muche,

Şi, slovă slobodă de slovă
Legînd, în cartea fără început,
Vom scrie, noi cei ce-am uitat a scrie,
În rînd cu cei ce încă n-au ştiut.

Vom scrie, frate. Şi, de dragul lor,
Al celor mulţi, care de mult ne-aşteaptă,
Vom face bătături în palma dreaptă!

De pe moşia cît o ţară,
Nu mai pornesc azi vorbe de ocară,
Ca şfichi de bici peste spinări plecate.

— Întinde-mi mîna, frate,
E primăvară...
Nu simţi mireasmă tînără de ghiocei?
Ţi-e slova încă strîmbă poate, —
Dar pune mîna de nădejde pe condei
Şi strînge-l voinicește
Ca-ntr-un cleşte:

Cu trudnică migala meşteşugului,
Înfige-n inimi vorba ascuţită,
Ca în ţărînă fierul plugului...

*

— Hai, tunde-ţi pletele şi primeneşte-ţi straiul.
Aruncă-n foc panglicile, şi mucegaiul,
Şi florile presate, şi scrisorile, —
Că-au înflorit din nou, mai roşii încă, florile!
Arsura soarelui primeşte-o drept în faţă,
Şi scoate-n vînt voinică chică
Şi chiot lung, clocotitor de viaţă.

Cu floare-n gînd, cu floare la ureche,
Apucă şi plaivazul, şi mistria,
Şi lumii tinere frămîntă-i bucuria!

Se strînge rîndul... Cum rămîi în urmă?
Nu simţi sub frunte gîndul cum te scurmă
Şi cum te zgîrie peniţa ruptă?

Hai, ia-ţi îndemnul, frate bun, şi leagă-n
Mănunchi de flăcări cîntecul de luptă
Cu dulce cîntecul de leagăn:

Te-nalţă în stihia zărilor,
Să furi de-acolo mierea dezmierdărilor;
Coboară-n măruntaiele pămîntului,
Să smulgi de-acolo Meşterul-cuvîntului,
Cuvîntul scurt şi greu, de plumb fierbinte

E primăvară, frate, primăvară...
Deschide uşa, ieşi în vînt afară —
Şi înainte!

CÎNTECE DE LUME NOUĂ

CĂRĂRUIE DE LUMINĂ

Macini vreme, numeri ani...
Zi de august. Seceriş:
Moartea secera ponciş
Şi prieteni, şi duşmani.

Stam cu suflete trudite
Şi cu mîinile legate,
Stam cu frunţile plecate,
Cu nădejdile sfîrşite.

— Oare cînd o să coboare,
De la stele, de la soare,
Cărăruie de lumină
Peste veşteda grădină?...

Şi în seara-áceea chiar,
Cărăruia luminată
Ne-a aprins, aşa, deodată,
Soare roşu-n calendar...

ZICE-O FATĂ DE LA ŢARĂ...

Zice-o fată de la ţară
Către una de la tîrg:
— Hai cu mine, surioară,
Uite, grîul dă în pîrg!

Strînge-ţi mijlocelu-n bete,
Leagă-ţi părul cu-o basma.
(Ştii ce mîndră eşti aşa
Printre celelalte fete?...)

Vara-i dulce şi fierbinte,
Lanul de seceră toare
A-nflorit o nouă floare
Subţirică şi cuminte.

Uite, secera e nouă,
Ascuţită., uşurică.
Pune mîna fără frică,
Să ne-ntrecem amîndouă!

Că la toamnă, surioară,
Cînd ne-om pune, vrei-nu vrei,
Să ne-ntrecem din condei, —
Nu te-oi face de ocară!

ZICE MEŞTERUL BĂTRÎN...

De la strungul nou-nouţ,
Zice meşterul bătrîn:

— Tu, nepoate Ionuţ,
N-apucaşi stăpîn hapsîn,
Nu ştii cum era în ţară
Viaţa neagră şi amară!

N-aveam glas, să cuvîntăm,
N-aveam inimi, să-ntrebăm
De ce nu sînt prin grădini
Decît ciumafai şi spini,
De ce urcă pînă-n nori
Umbre de spînzurători
Şi coboară spre oraş
Vultur de oţel, golaş,
Ca să secere copii, —
Duce-s-ar peste pustii!

Tu erai un prunc pe-atunci
Printre alţi vreo şapte prunci.
Nu zburdai ca un căluţ,
Măi nepoate Ionuţ:
Cît de foame, cît de teamă,
Nu ştiai nici cum te cheamă!

Doar măicuţă-ta, sărace
(Era soră-mea cea mică),
Îţi cînta, să mi te-mpace,
Cînd plîngeai prin somn de frică:

— Nu mai plînge, băieţele,
Că din soare ori din stele,
Că din stele ori din soare
În curînd o să coboare
Cărăruie de lumină
Pîn-la maică-ta-n grădină!

Şi-ai să urci de mînecate,
Pentru pîine şi dreptate,
Şi-ai să urci uşor ca gîndul,
Tu, săracul şi flămîndul,
Fără lacrimi, fără frică,
Cărăruia subţirică...

Glasul maică-ti, băiete,
I s-a stins, pe îndelete,
Umbra ei încovoiată
A plecat, şi-a fost plecată,

Însă noaptea s-a sfîrşit.
Şi s-a dus, să nu mai vină:
Cărăruia de lumină
Azi e drum bătătorit!

RECUNOŞTINŢĂ

Ferestrele deschise larg spre soare
Azi nu mai au nici gratii, nici zăvoare,
Şi nici o mînă nu le-a mai închis:
Ce-a fost ieri vis, — azi nu mai este vis.

Cît a trecut de-atunci? Un an, un veac?
Poporului îngenuncheat, popor sărac,
Partidul i-a orînduit o nouă soartă,
Trecutul mort de viaţa vie să-l despartă...

Iar dulce ţara mea, cutezătoare,
Îşi prinde-n pletele-i de aur, ca pe-o floare
O nouă şi pîlpîitoare stea
Şi rîde-n soare, România mea!

Din periodice și din manuscrise

MOŞTENIREA

Odată cu trecutul sfînt,
Strămoşii ne lăsară,
Din cîte ţări sînt pe pămînt,
Cea mai frumoasă ţară.

Copii, în veci să nu uităm
Cît dor de ea ne leagă.
Hotarul să i-l apărăm
Şi s-o păstrăm întreagă.

POVESTE
PE O FOTOGRAFIE DE DEMULT

Sînt eu, fetiţa asta serioasă,
Ce stă pe-un scăueş, cuminte,
Strîngînd la piept cu mînile-amîndouă
Păpuşa nouă
Cu rochie subţire de mătasă,
De care încă-mi mai aduc aminte?

Mi-e milă de mînuţa ei,
De trupuşorul firav şi puţin, —
Mi-e milă ca de-un copilaş străin
Ce-ar fi murit, demult, subt ochii mei...

*

Pe vremea ceea, nu mă cunoşteam, —
Oglinzile erau aşa de nalte!
O dată doar, în luciul unui geam
Am bănuit o clipă chipul meu:
Am prins în ochi surîsul celeilalte —
Şi n-am ştiut că-s eu.

Dar într-o zi, am coborît din cui
O ramă-n care nu era nimic
Decît o fată cu priviri căprui.
Ca un pisoi prostuţ şi mic
Am cercetat pieziş, cu frică,
Vedenia cuminte şi stîngace.

Am rîs: — Săraca, tare-i mititică!
A rîs şi ea... — Ai şi mata cercei?
De ce nu vrei să vii la mine-ncoace?...
Dar mîna care-o căuta pe-a ei
A dat de sticla vînătă şi moartă —
Şi-am alergat, plîngînd, la poartă...

*

Azi, din fetiţa ceea nu mai este
Decît o poză mică şi-o poveste
Cu ochii mari, cu cerceluşii din ureche,
A adormit, — păpuşă veche
Pe scăueşul din grădină, —
În suflet, printre cioburi de lumină.

.....

E PRIMĂVARĂ IAR...

Azi am văzut întîia rîndunică:
O slovă ascuţită, subţirică,
Cu care mîna nu ştiu cui
Însamnă pe albastrul cerului
Că iar e primăvară.

Şi mi-am adus aminte în zadar
(A cîtea oară?)
De-un băieţel sălbatec şi hoinar

Ce se juca pe subt fereastra mea
Călare pe căluţu-i de nuia.

Era copil străin, al nimănui,
Cu ghete rupte, cu hăinuţă veche,
Dar îşi punea căciula pe-o ureche,
Plesnea din bici şi fluiera haihui,
De parcă drumul tot era al lui.

Într-un tîrziu, —
Pe-o zi din altă primăvară,
Cînd vîntul dulce clătina copaci
Cu frunză rară, —
Am întîlnit o-ngropăciune de săraci:

Trecea copilul, legănat, într-un sicriu.
Ţinea cruciş pe piept mînuţe mici,
Nu mai avea căluţ, nu mai plesnea din bici...
Deasupra-i, cerul cald şi străveziu
Îl îmbia-n zadar cu rîndunici.

Şi-acum, cînd toţi ai lui l-or fi uitat,
Cînd pe mormîntul mic s-o fi uscat
Şi cel din urmă fir de tămîioară, —
Eu l-am văzut trecînd în primăvară
Călare pe căluţu-i de nuia,
Şi i-am trimis, de la fereastra mea,
Acelaşi zîmbet — ca odinioară.

CÎRTIŢA

Din umedă şi sumbră vizuină,
Au scos-o azi, cu sapa, copiii la lumină...

Cu trupul neted, rece ca pămîntul,
Cu luciu stîns ca părul morţilor, —
Ea a rămas pierdută-n faţa lor:
N-a slobozit nici ţipăt, nici privire,
Ci doar, de frică,
S-a ghemuit şi s-a făcut mai mică.
Şi căutînd să fugă în neştire,
Stîngace şi ridicolă şi oarbă,
Se-mpiedica de firele de iarbă
Tîrîndu-şi, printre flori de tufănele,
Picioarele — ca patru lopăţele.

*

Din labirintul de sub negre muşuroaie,
Ea n-a văzut, cînd bate vîntul,
Cum lanurile galbene se-ndoaie,
Nici cum, din nouri, soarele trimite
Mănunchiuri lungi de raze ascuţite
Să poleiască picăturile de ploaie...
Nici cîntec nu cunoaşte, nici culoare, —
Ci scormonind necontenit ţărîna,
În bezna şi-n răcoarea ei ocrotitoare,
Îşi sapă răsucite subterane
În care singură-i şi roaba şi stăpîna, —
La adăpost de soare...

Şi scurmă-aşa, mereu, — şi nici un gînd
N-o-ntreabă: pentru ce? şi pînă cînd?...

*

Băteau din palme şi rîdeau copiii
Cu rîsul crud al nevinovăţii,
Ea, dibuindu-şi printre bulgări rostul,
Îşi căuta, năucă, adăpostul.
Şi transparenţa dimineţii clare
I se părea vrăjmaşă şi ameninţătoare.

Cu trup cilindric, greu — dizgraţioasă
S-a strecurat acum, sfioasă,
Ca-ntr-un tunel, în adăpostul dărîmat.
Copiii-au rîs, apoi s-au depărtat:
N-au îndrăznit s-atingă luciul blănii moarte
Cu mîinile lor vii, călduţe, moi.

Iar mîne, prin livadă, mai deoparte,
Va creşte, din pămînt, un muşuroi...
Şi cînd vor sta cu frunţile plecate
Deasupra ţărnii proaspăt afînate,
Copiii vor simţi-n adîncul ei
Un zgomot surd de muncă şi de luptă
Obscură... monotonă... ne-ntreruptă...

BĂBUŢA

E primăvară?...
Pe uşa strîmbă a căsuţei afumate,
O babă a ieşit pe-afară
Cu şalul vechi în spate.

Cînd s-a topit omătul din ogradă?
E-un firişor de iarbă pe cărare,
Ori i se pare?
De n-ar durea-o trupul cum o doare,
S-ar apleca să-l vadă...

Întinde mîna sarbădă şi rece,
Să prindă-n ea bănuţii calzi de soare, —
Pomana primăverii care trece.
Şi rîde-n tihnă... şi-a adus aminte
De-un nepoţel cuminte.

Şi pentru că i-e cald la mîni
Cum nu i-a fost de-atîtea săptămîni,
Zburătăceşte-n treacăt o găină.
Aruncă o privire spre fereşti
Şi, mărunţică, trece drumul la vecină,
Ca să mai afle veşti...

MOŞ CU BARBA DE MĂTASĂ...

Toc... toc... toc...
Cine bate-aşa, pe loc?

Cu ciocanul gerului
Sparge sticla cerului
Şi coboară din senin
Moş-bătrîn, cu sacul plin.

La răscruce troienită,
Brad cu cetina zbîrlită
Scuturînd din crengi lumină,
Moşului i se închină:

— Moş cu barba de mătasă,
Bun-venit la mine-n casă!

Moşul s-a cătat în sîn,
Tacticos şi-a scos ciubucul
Şi-a răspuns cu glas bătrîn:

— Bradule cu crengi de scai,
Iacă, am păţit buclucul
Mi-am uitat *tiutiunu-n* rai!
N-ai cumva pe-aici vreun pac?
De parale-s cam sărac,

Dar ţi-aş da în schimb un sac
Încărcat cu jucării...

Rîde cetina cea deasă:
— Ţine-le pentru copii,
Moş cu barba de mătasă!
Mie prinde-mi în verdeaţă
Ţurţuri argintii de gheaţă,
Şi în vîrf la fiecare
Pune cîte-o lumînare, —
Mi s-or încălzi la ele
Zgribulite păsărele...

Puştile şi săbiile
Ţine-le pentru băieţi!
Mie dă-mi pentru sticleţi
Grîu cu boabe aurii,
Şi seminţe de scaieţi
Ca să-mi satur vrăbiile.

Iar de crengile mărunte,
Să-mi anini cîte-un grăunte.
Mi s-or bucura copiii
Cintezoii şi scatiii,
Şi s-or aduna la masă,
Laudă-nălţînd sfioasă,
Către barba-ţi cuvioasă!

DRAGOSTE

Mi-e inima prea mică pentru voi,
Cei mulţi şi-ndepărtaţi, cei trişti şi goi.
O lacrimă la orişice durere,
Un adăpost în suflet orişicui mi-l cere,
O mînă-ntinsă celor ce luptă pentr-o stea —
Atît vă poate dărui iubirea mea!

De unde am, eu cea săracă, atîtea zîmbete bogate
Că n-am ajuns, de-o viaţă, să le împart pe toate?
Şi cui or să rămînă,
Cînd voi pleca, atîtea stele-necate în fîntînă?...

Atîta doar aş mai dori: cînd voi pleca,
Să ştiu că nu mai las, că nu mai las în urma mea
Nici suflet mort, nici inimă schiloadă,
Nici viermele-ndoielilor să roadă
Minunea dulce-a tinereţii lumii noi, —

Să știu că nu-s, că nu sînt eu de vină
De-a rămînea pe undeva, apăsătoare,
Măcar o umbră-a nedreptății care doare,
Măcar o margine de zare stropită cu noroi...

De-aceea strîng din cerul larg lumină —
Lumină-n ochi, lumină în cuvinte,
Și-o risipesc în cele patru vînturi, fără frică.
Dar pentru-atîta dragoste fierbinte
Mi-e inima prea mică...

PE MOTIVE POPULARE RUSE

CAPRA CEA REA

— Vine capra, coarne-lungi,
Sai, mămucă, s-o alungi!
— Cine nu-i cuminte,
Nu mănîncă linte,
Nu bea lăptişor,
Nu stă binişor, —
Vine capra, barbă-lungă,
Vine capra să-l împungă!

ŢÎNŢARUL-LĂUTARUL

Ce mai zbîrnîie cobzarii,
Ţînţăreii, lăutarii!
Zbîrnîind mai rar,
Cade un ţînţar
De sus, din stejar.
Şi-aşa bîzîie şi sună, —
Parcă i-a plesnit o strună!
Două muşte zboară,
Îl iau subţioară
Şi-l aşază binişor

Într-un jilţ făr-un picior,
Jos, la umbră de umbrar,
Subt o frunză de stejar:
— Stăi cuminte, măi ţînţar!

GOSPODARII

Motănelul, de cu ziuă,
A pisat pesmeţi în piuă.

Cîinele cu şorţ, dă zor:
Bagă turtele-n cuptor.
Pisicuţa cea pestriţă
Îşi cîrpeşte o rochiţă;
Iar găina cu cercei,
Se învîrte printre ei,
Ca să mătureⁿ bordei.
Zvîrle mătura subt uşă:
— Haide, dormi şi tu, mătuşă!...

CASTRAVETELE

Castravete, castravete!
Nu mai sta lîngă perete:
Şoricelul te pîndeşte
Şi codiţa ţi-o ciupeşte,
Şi te duce în bordei,
Că are pui mititei!

ÎN PĂDURE

Ţup-ţup! Sturzişorul,
Sturzişorul — gălbiorul,
Bate drumul cu piciorul:
Cată apă mai pe-aproape,
Frăţiorii să-şi adape...

Şi-a-ntîlnit o fată mică,
Mititică,
Frumuşică,
Cu părul ca draniţa,
Cu capul cît baniţa!
Umbla prin vîlcele
S-adune surcele,
Să încarce sania,
S-o ducă lui Vania...

A-ncărcat un pumn de iască
Şi a stat să hodinească.
Sturzul, om de omenie,
I-a ţinut tovărăşie, —
Şi au stat la sfat, au stat
Pe-un butuc de brad uscat,
Pînă ce s-a înnoptat!

MASĂ MARE

Jupîneasa coţofană
Face praznic, dă pomană.
Iese-n prag şi strigă:
— Hai la mămăligă!
Străchinile sună,
Oaspeţii s-adună.

Coţofana mi-i aşteaptă
Şi le-mparte parte dreaptă:
— Na şi ţie,
Na şi ţie!
Şi-i un chef şi-o bucurie,
Parc-ar fi la cumătrie!
Numai cucul stă deoparte
Şi n-apucă nici o parte:
După lemne n-a umblat,
Şi nici apă n-a cărat...

SĂRACUL GÎNDACUL!

Un gîndac, — pesemne
Vrînd să taie lemne, —
Cum da cu toporul,
Şi-a tăiat piciorul!
Fug ţînţarii după apă:
Poate moare, poate scapă
Dar, cum nu-s de baştină
Au căzut în mlaştină!
Muştele aleargă,
Mi i-au scos pe-o targă
Şi sub frunze i-au culcat
Să-i mănînce pe-nserat...

LA PEŢIT

Sora coţofană,
Stanca dolofană
Şi cumătra gaie,
S-au suit pe-un vîrf de claie
Să peţească-o cucuvae!
— Cucuvae — cucuvea,
Cu ochi roşii de mărgea,
Nu-l iei, soro, de bărbat
Pe Moş-Uliul cel vărgat?
Că e putred de bogat:
Are moşul subt podele
Patruzeci de putinele
Cu broscuţe-n saramură,

Numai bune de friptură!
Şi mai are, are,
Vreo zece hambare
Cu greieri uscaţi,
La fum afumaţi
Şi-n pod atîrnaţi!...
Cucuvaea s-a-nvoit
Şi de nuntă s-a gătit:
Cu opinci de rozmarin,
Cu basma de ibrişin,
Cu mărgele de neghină
Şi gheroc de rogojină!

MESTEACĂNUL ALB

De-un mesteacăn alb
Am să-mi leg căprițele,
În mesteacăn alb
Să dea cu cornițele...
Hei, căpriță rea,
Nu sări aşa!
Tu, mesteacăn alb,
Nu te legăna!

NANI!

Nani-nani, nani-na!
În pătuc cînd te-i culca,
Să adormi... că altfel, — ia!
Vine lupul să te ia...

Vine lupul să te fure,
Să te ducă la pădure,
Pe-o cărare ocolită,
Subt o tufă de răchită!

COCOSTÎRCUL

— Cocostîrc cu ciocul lung,
Unde eşti, de nu te-ajung?
— Pe la moară am umblat,
Şi-am tot stat şi m-am uitat:
Capra macină făină
Şi aduce roaba plină;
Ţapul toarnă
Şi-o răstoarnă;
Iezii mici
Stau pe-aici,
Nu privesc,
Ci robotesc:
Sacii plini îi tot îndeasă
Şi-i aduc la mine-acasă!

PURCELUŞA

Purceluşa cea cuminte
Şi-a pus şorţ pe dinainte
Şi-a pornit-o prin pădure,
După ghindă, după mure.

Rupe iarbă de mătasă
Pentru maică-sa de-acasă,
Umple coşul cu urzici
Pentru fraţii cei mai mici...

COŢOFANA-I NECĂJITĂ...

Coţofana cată sfadă,
Iese-n drum şi dă din coadă:
Hoaţa cea de gaiţă,
S-a suit pe laiţă
Şi-a furat de pe fereastră
Mănătăluţa cea albastră!

Coţofana stă pe casă,
Stă pe casă, mînioasă:
Nu mai are, nu mai are
Strai frumos de sărbătoare!
Cum să iasă la plimbare
Într-o zi, pe Strada-Mare?...

OARE SE POATE?...

— Hei, săriţi că arde apa!
— Nu-i nimic. O tai cu sapa...
Fuge barca pe cîmpie,
Printre crengi de iasomie;
Stă la cîrmă lupul sur:
— Toarnă-mi, vulpe, apă-n ciur!

Zice vulpea înţeleaptă:
— Fă la stînga-n mîna dreaptă,
Ş-apoi mergi o săptămînă,
C-o să dai peste-o fîntînă!...
Plînge lupul în ogradă, —
L-a muşcat un miel de coadă!...

ŢAPUL BABEI VARVARA

Băbuţa-Varvară
De sus, de la moară,
Are-un ţap deştept,
Deştept şi-nţelept:

Face orice treabă,
Hrăneşte pe babă,
Se duce la stînă,
Alege smîntînă...

Cere el odată
Voie, să s-abată
În pădurea deasă
Cu iarbă aleasă:
— Că rău n-o să-ţi pară,
Băbuţă Varvară!
Cum oi da de-un lup,
Cu dinţii mi-l rup,
Blana să-ţi aduc,
Şubă să-ţi croieşti,
Să te încălzeşti,
Să te fuduleşti!

Baba, bucuroasă,
A ieşit din casă
Şi l-a petrecut
Pîn' ce nu l-a mai văzut.
— Du-te, măi băiete,
Dar mergi pe-ndelete,
La pas, sau la trap,
Să nu cazi în cap!

Pleacă ţapul pe subt tei
Şi mesteceni subţirei.
Cînd ajunse într-o vale
Iepuraşu-i sare-n cale.

Bietul dobitoc
A-nlemnit pe loc:
— Tu, sălbătăciune,
Spune-mi mie, spune,
Nu eşti tu cumva,
Nu eşti moartea mea
Care-o să mă ia?
— Nu sînt moartea ta,
Nici nu te-oi lua!
Sînt un iepuraş fricos,
Mititel şi mîncăcios.
Umblu noaptea prin grădini,
Prin grădini pe la vecini,
După varză şi ciulini...

Pleacă ţapul pe subt tei
Şi mesteceni subţirei,
Cînd la deal şi cînd la vale,
Pînă-i iese vulpea-n cale.
Bietul dobitoc
A-nlemnit pe loc:
— Tu, sălbătăciune,
Spune-mi mie, spune,
Nu eşti tu cumva,
Nu eşti moartea mea
Care-o să mă ia?
— Nu sînt moartea ta,
Nici nu te-oi lua!
Eu sînt vulpea roşcovană
Care cere de pomană:
Orice gospodină
Să-mi dea o găină,

Şi orice băbuşcă
Să-mi dea o răţuşcă...

Pleacă ţapul pe subt tei
Şi mesteceni subţirei.
Mai la deal şi mai la vale,
Şapte lupi îi ies în cale,
Şapte lupi fîrtaţi
Cu dinţi ferecaţi,
Iar cel mai de soi,
Cu coada vîlvoi,
Cu ochi de strigoi.
Bietul dobitoc
A-nlemnit pe loc:
— Tu, sălbătăciune,
Spune-mi mie, spune,
Nu eşti tu cumva,
Nu eşti moartea mea
Care-o să mă ia?
— Ba sînt moartea ta,
Şi mi te-oi lua!
Că n-am mai mîncat
De-un an încheiat
Cărniţă de ţap
Friptă la proţap!...

Băbuţa Varvară
De sus, de la moară,
Stă pe prispă-afară,
Stă şi se gîndeşte
Şi-n bobi îşi vrăjeşte:

Dar n-o să-i mai iasă
Bucurie-n casă,
Nu-i mai pică spor
Bobul sositor,
Ţapul-căprior,
Să-i aducă blană,
Blană năzdrăvană,
Să-şi facă cojoc,
Să iasă la joc,
Să-i poarte noroc!

HOŢUL DE IEPURAŞ

— Unde-ai fost, iepuraş,
Unde-ai fost, coconaş?
— Pînă-n crîng, băieţele,
Să adun trei surcele!
— Ce să faci, iepuraş?
Ce să faci, coconaş?
— S-aprind foc, ca să arză,
Să-mi gătesc nişte varză.
— Ai furat, iepuraş,
Ai furat, coconaş?
— Am furat ce-am furat,
Dar mai mult am stricat!
— Nu te-au prins, iepuraş,
Nu te-au prins, coconaş?
— Ba m-au prins, băieţele,
M-au închis cu zăbrele!

— Te-au bătut, iepuraş,
Te-au bătut, coconaş?
— M-au trîntit la pămînt,
M-au bătut de m-au frînt!
— Şi n-ai plîns, iepuraş,
Şi n-ai plîns, coconaş?
— Ba am plîns, frăţioare,
Ba am plîns, că mă doare!
— Fugi de-aici, iepuraş,
Fugi de-aici, coconaş.
— Aş fugi, m-aş ascunde,
Aş fugi, dar n-am unde!
— Subt o varză, iepuraş,
Subt o varză, coconaş!
— Varza-i mică, mititică,
Şi subt ea, mor de frică!
— Suie-n brad, iepuraş,
Suie-n brad, coconaş.
— Bradu-i nalt, are ace,
Mă înţeapă şi nu-mi place!
— Fugi în cîmp, iepuraş,
Fugi în cîmp, coconaş!
— Cîmpu-i gol pîn' departe,
Un' te-ntorci, dai de moarte!
— În tufiş, iepuraş,
În tufiş, coconaş.
— În tufiş, frunza-i rară
Şi codiţa-mi iese-afară!
— La pîrîu, iepuraş,
La pîrîu, coconaş.
— La pîrîu, apa-i rece,
Pe podeţ nu pot trece!
— Hai în sat, iepuraş,
Hai în sat, coconaş!

— Oi fugi, n-oi fugi,
Dar în sat n-oi veni:
Acolo-s oameni răi,
Şi pisici, şi dulăi...

ARDE CASA!

Tili-bum! Tili-bum!
Toată lumea iese-n drum.
Sar vecinii amîndoi:
Arde casa lui Cotoi!
Şoricelul dă să plîngă:
Cum s-o stîngă, cum s-o stîngă?...
Dar găina cucuiată
Ia degrabă o găleată, —
Şi fuga la poloboc,
Să arunce apă-n foc!

GOSPODĂRIE

La noi la gospodărie,
Creşte brînza-n farfurie
Şi smîntîna pe tipsie
Vin găinile din sat,
Ciugulesc şi stau la sfat...

PUIUL DE BUFNIŢĂ

Dincolo de mare,
Dincolo de zare,
Piţigoiul gospodar
A-ntins masă subt umbrar,
Şi-a poftit la masă
Tot lume aleasă,
Numai păsări-păsărele
Ca şi el de mititele!
Vine bufniţa bătrînă
Cu băiatul ei de mînă, —
Vine, slută şi zburlită,
Şi se-aşază nepoftită!
Păsărelele-o-nconjoară,
Ca s-o facă de ocară:
— Măi bufniţoiule,
Măi strigoiule,
Drăgălaş cum eşti,
Frumuşel cum creşti,
Spune, nu-i păcat
Să stai ne-nsurat?...

Şi-a şters pliscul de aripă
Şi-a răspuns băiatu-n pripă:

— Bucuros m-aş însura,
Dar n-am pe cine lua!

Ţarca, prea e jucăuşă,
Gaia mîndra, mi-i mătuşă,
Bufniţa mi-i surioară,
Şi ciuvica, verişoară!
Mierla-i neagră-tuciurie,
Iar cucoana ciocîrlie
Prea se scoală dimineaţă!
Gaiţa, cică e cam hoaţă
Şi n-o pot lua de soaţă.
Prepeliţa, prea e grasă,
Ghionoaia e gheboasă,
Coţofana-i rea de gură,
Pitulicea-i stîrpitură!
Cinteza nu-i gospodină,
Codobatura mi-i fină,
Vrabia e prea golaşă,
Iar stăncuţa, mi-i nănaşă!
Barza-i slută, raţa-i şchioapă
Şi se trage tot la apă.
Aş lua o rîndunică, —
Mama zice că-i calică!
Cioara, umblă cu ştafeta.
Coana pupăza, cocheta,
Mi-ar place, că e frumoasă,
Însă mama nu mă lasă!

Doară hăt, în depărtare,
Peste mare, peste zare,
Este-o pasăre măiastră,
Păuniţa cea albastră:
Numai ea ar fi de mine,
Şi cu ea aş duce-o bine
Numai dacă m-ar lua!
Însă nu ştiu.

CÎNTECUL MOTANULUI

La motan, la motan,
Leagănu-i de-argint;
La copilul meu de-un an,
E de aur, nu vă mint!
La motan, la motan,
Perinuţa-i moale;
La copilul meu de-un an,
E cu mult mai moale!
La motan, la motan,
Plăpumioara-i de mătasă;
La copilul meu de-un an,
E şi mai frumoasă,
La motan, la motan,
Perdeluţa-i albă;
La copilul meu de-un an
Ca zăpada e de albă!
Mai curată-i ca a lui,
Mai frumoasă-i ca a lui,
În ciuda motanului!...

VANIA VOINICUL

Peste zloată, peste gheaţă,
Ninge de cu dimineaţă.
Pe unde-i troianul mare,
Trece Vania de-a călare,
Şi cum trece el grăbit,
De pe cal s-a prăvălit
Şi-a căzut, căzut, căzut...
Nimeni nu l-a mai văzut!
Doar pe sară, două fete,
Cum treceau pe îndelete,
L-au găsit, l-au ridicat
Şi l-au dus cu ele-n sat!

CÎNTECUL MESTEACĂNULUI

Mesteacăn alb şi subţirel
Stătea-n cîmpie singurel!
Hai, liuli, aşa,
Hai, liuli, aşa!

Pe lîngă el un drum trecea,
Dar nimeni creanga nu-i rupea!
Hai, liuli, pe drum,
Hai, liuli, pe drum!

Aş vrea s-alerg pe cîmp în jos,
Să rup mesteacănul pletos!
Hai, liuli, să-l rup,
Hai, liuli, să-l rup!

Din nuieluşă de copac,
Un fluieraş aş vrea să-mi fac!
Hai, liuli, să-mi fac,
Hai, liuli, să-mi fac!

Cînd ies pe uliţă haihui,
Să cînt de dragul nu ştiu cui!
Hai, liuli, aşa,
Hai, liuli, aşa!

CE NU SE POATE...

Zboară ursul în tărie, —
Zboară ca o ciocîrlie!
Dă din labe şi vîsleşte
Şi codiţa-şi învîrteşte:
Duce-n gheare-o biată vacă,
Necăjită şi buimacă...
Scroafa şi-a făcut cuibar
Sus, pe-o creangă de stejar:
Purceluşii cei vărgaţi,
De crenguţe aninaţi
Cu codiţa, cu piciorul, —
Gata-s, gata să-şi ia zborul!

CASTORUL

La izvor cu apă caldă,
Vine-un castor de se scaldă.
S-a scăldat el, s-a scăldat,
Dar mai rău s-a întinat!
Sus în munte s-a urcat,
Blană neagră-a scuturat,
Jos pe vale-a coborît,
Subt o tufă s-a vîrît
Şi-a visat un vis urît...
Vine vulpea şi-l trezeşte
Şi c-un ochi mi-l iscodeşte:
— Scoală, castore, fîrtate,
Nu dormi pe nemîncate!
N-auzi cîini, n-auzi copoi
Cum ne cată pe-amîndoi?
Vin copoii să ne muşte,
Vînătorii să ne-mpuşte:
Blana ta e blană rară,
Blana mea-i mai roşioară, —
Dar din ele amîndouă
Vor croi scurteică nouă,
Cu găteli, cu buzunare,
S-o îmbrace-o fată mare,
Cînd s-o duce la plimbare!

MOŞ IGOR ŞI NEAMUL LUI

Din pădure, de la munte,
Moş Igor păşeşte-n frunte:
El, mai-nalt şi mai grosuţ,
E călare pe căluţ,
Nevestica — o băbuţă —
E călare pe văcuţă;
Pe viţei, feciorii, zmeii,
Pe căpriţe, nepoţeii...

CEI DOI ROŞCOVANI

Pe pîrîu, prin apa mare,
Trece Moşul-Roş călare,
Pe un taur de vînzare.
Şi cum iese el la drum,
Întîlneşte, nu ştiu cum,
Altă barbă năzdrăvană,
Ca şi-a lui de roşcovană!
— Roşcovane, bun sosit!
Barba cum de ţi-ai vopsit?
— Ce te legi de barba mea?...
N-am vopsit-o cu vopsea,
Ci la soare m-am lungit,
Cum e bine de dormit!
Am dormit cu barba-n sus,

Şi cînd soarele s-a dus,
S-a-ncurcat în barba mea
Şi-a rămas ca vai de ea!...

ŢARUL CEL BĂTRÎN

A fost odată-un ţar bătrîn:
Pe şapte ţări era stăpîn.
În ţară-avea un codru des,
În codru, un palat ales,
O curte-ntinsă în palat,
În curte-un stîlp de spînzurat,
Şi-n vîrf de stîlp, o cîrpă-avea...
S-o fi ales măcar cu ea?...

Iar dacă nu m-aţi priceput,
O iau de vreţi de la-nceput:

A fost odată-un ţar bătrîn...

GHICITORI

Iese surul din pădure
Şi adulmecă, să fure
Un viţel,
Un purcel,
Poate chiar şi-un băieţel!

*

Peste casa babei mele,
Zăvorîtă cu zăbrele,
S-a ivit un colţ de pîine...
Latră cîinele la pîine:
— Nu lătra, sărace cîine,
Că nu poţi s-o prinzi nici mîine!

O BANCĂ VECHE, CUM SÎNT MULTE...

de LEONID MAUSTOV

O bancă veche, lustruită
De-atîtea coate anonime,
Stă-n fundul clasei, umilită
Că n-o mai ia în seamă nime...

Atîţia ani fără pereche,
Şi-atîtea zile ca-n poveşti
Am stat în banca asta veche
Cu visuri noi, copilăreşti...
Dar într-o bună dimineaţă,
Trîntind pupitrul, am plecat
Şi-am năvălit rîzînd în viaţă,
Cu suflet proaspăt şi curat.

Dar cînd războiul ne-a zvîrlit
Pe drumuri lungi, prin ploi şi zloată,
De cîte ori ne-am amintit
De toate cîte-au fost odată!
Ce băieţel mai stă acum
În banca mea de-odinioară?
Şi cum păşeam, trudit, la drum,
Doar inima mi-era uşoară...

Tu, care stai în locul meu
Visînd şi înnegrind caiete,
Privind, cum o priveam şi eu,
Aceeaşi hartă din perete,
Copil cu inima de floare
Îndrăgostit de ţara ta,
Te mai gîndeşti vreodată, oare,
La cel ce-a stat aici, cîndva?

Ce-o fi ajuns pe drumul vieţii
Copilul vesel şi nebun?

Trecînd de pragul tinereţii
O fi el rău, o fi el bun?...
Dar tu, spre visul tău te-ndreaptă:
Nu întreba, nu şovăi.
Şi-n timp ce eu cobor o treaptă,
Tu-nalţă-te, oriunde-ai fi.

...Băncuţă veche şi cuminte,
Cum stai în colţul tău, cu teamă,
Azi nimeni nu te ia în seamă, —
Dar inima-mi, te ţine minte.

ŞCOALA

de LIUSEA IVAŞKO

Nu-i mult de-atunci. Treceam în grabă
Prin dreptul şcolii, ca şi-acum.
Să intru?... N-aveam nici o treabă,
Ştiam că nimeni nu mă-ntreabă, —
Că doar treceam, aşa, pe drum.

Vacanţă. Vară. Zi fierbinte...
În umbra sălilor pustii,
Păşesc sfioasă şi cuminte
Pe-acolo unde, înainte,
Făceam atîtea nebunii...

De ce nu trece vremea, oare,
Să vie şcoala mai curînd, —
C-un stol de fete — surioare,
Căsuţei noastre-n sărbătoare
Să-i trecem pragul iar, cîntînd?

MEŞTERUL «DREGE-TOT»

de VLADIMIR GURIAN

Pe stradă la noi,
La numărul doi,
Trăieşte-un meşter grozav de-nvăţat:
Cărţi ştie să lege,
Şi lacăte drege,
Şi drege şuruburi şi tot ce-i stricat.

Pe scară, Katiuşa
Îşi sparge păpuşa:
— Vai, tare-i bolnavă şi nu ştiu ce-o doare!
— Cu aţă, cu clei,
Ţi-o dreg dacă vrei,
Dar nu mai scînci, că nu moare...

Păpuşa e gata.
Abia pleacă fata
Şi Fedea coboară-o umbrelă din cui.

Nu-i vine s-o dreagă
Că tare-i beteagă!
Dar, vezi, l-a rugat chiar profesorul lui...

Mai pică, plocon
Şi-un biet patefon,
Turtit, hîrbuit, ca sculat de pe boală.
— Te dreg, nu te teme,
Dar astăzi n-am vreme,
Că meşterul Fedea se duce la şcoală!

La carte, la joacă,
Nu-i chip să-l întreacă
Nici Kolea, nici altul de prin cartier.
Şi nu e poveste
Că-aşa mic cum este,
El poartă drapelul de pionier!

PĂMÎNT NATAL

de BORIS GORBACEVSKI

Se leagănă holda de aur în soare,
Şi-adoarme, cu spicul năvalnic şi plin.
Pămîntul, fierbinte şi tînăr, tresare
Şi-i numai lumină, şi-i numai senin.

Iar drumul, o panglică albă îngustă,
Se-ntinde molatec pe calde cîmpii.
În cerul albastru, aprins peste pustă,
Dorm leneşe turme de nori străvezii...

Cîmpii nesfîrşite, dulci şesuri natale,
Acum, cînd furtuna se spulberă, grea,
Îmi rîdeţi în suflet şi-mi rîdeţi în cale,
Mai dragi, mai aproape de inima mea.

CIP-CIRIP

de I. TUVIM

(după versiunea în limba rusă de Serghei Mihalkov)

RĂVAŞ CĂTRE COPII

(Poetul polon I. Tuvim scrie tuturor copiilor, într-o chestiune foarte importantă...)

Tu, copil de nu ştiu unde,
Vrei s-asculţi cuvîntul meu?
Mîinile şi obrăjorii
Să ţi-i speli mereu, mereu!

Mai întrebi cu ce? Cu apă,
Cum te speli de obicei:
Caldă, rece, de fîntînă,
Chiar de ploaie dacă vrei.

Să te speli de dimineaţă,
Să te speli şi peste zi,
Să te speli şi la culcare
Totdeauna, orice-ar fi!

Ai săpun şi ai burete?
Nu-ţi mai trebuie nimic,
Că se ia dulceaţa toată
Şi cerneala — cîte-un pic!

Băieţel şi tu, fetiţă,
Vreau să ştiţi, şi mici şi mari;
Nici să nu le-aud de nume
Celor care sînt murdari!

Nu le-ntind pe stradă mîna,
Nu-i primesc, de vin la noi.
Eu mă spăl întotdeauna...
Hai, spălaţi-vă şi voi!

Al vostru

I. Tuvim

ABECEDARUL

Ce s-a-ntîmplat?... Un biet abecedar
S-a răsturnat de sus, din pălimar!

M şi-a scrîntit un picioruş
Şi-acum scînceşte jos, după perdele.
I s-a înfipt ca un ţăruş,
Iar N s-a sfărîmat în bucăţele!

H nu-şi găseşte brîul pe sub pat
Şi L şi-a rupt codiţa, ca un prost,
Iar O (căzînd, aşa) s-a dezumflat, pînă-ntr-atît
Că nu mai ştie singur cum a fost!

Ştiţi ce zburdalnic era J, săracul:
Acum e trist, că şi-a pierdut ciubucul.
Doar B se dă nebun de-a berbeleacul,
Rîzînd de S, că şi-a turtit năsucul...

C, ca o viperă subţire,
Şi-a strîns, de frică, coada lîngă bot,
Iar A, cînd şi-a venit puţin în fire,
Uitase, bietul, alfabetul tot!

SUPĂ DE ZARZAVAT

S-a dus gospodina să ia zarzavat,
Şi vine acasă cu coşu-ncărcat
Cu morcovi,
Cu varză,
Cartofi,
Pătrunjel,
Cu sfeclă,
Cu ceapă,
Că toate-s la fel!

Şi toate încep să se certe pe masă:
— Ba, eu sînt mai dulce! — Ba, eu mai frumoasă!

Dar morcov
Sau varză,
Cartof,
Pătrunjel,
Ori sfeclă,
Ori ceapă, —
Nu-s toate la fel?

Le ia gospodina pe rînd să le spele,
Pe urmă le taie bucăţi — bucăţele:
Şi morcov
Şi varză,
Cartof,
Pătrunjel,
Şi sfeclă,
Şi ceapă, —
Pe toate la fel!

Pe oala în clocot capacul tresaltă,
Şi fierb sărăcuţele, fierb laolaltă:
Şi morcov,
Şi varză,
Cartof,
Pătrunjel,
Şi sfeclă,
Şi ceapă, —
Fierb, toate la fel!

Pe urmă, tac toate... Ce vreţi să mai spună?
Căci supa-i pe masă, şi-i straşnic de bună!

RADIO ÎN PĂDURE

«Atenţiune! Hei, atenţiune!
Azi, postul postru de emisiune
Lucrează pentru crînguri şi păduri.
La ora cinci (vă rog, atenţiune!)
Poftim frumos să se adune,
Cu instrumente şi cu partituri,
Tot neamul păsăresc de prin păduri!

Programul nostru n-are seamă-n lume.
Vom discuta trei chestiuni. Anume:
La care oră, între cinci şi nouă,
Sînt mai de leac bobiţele de rouă?...
Apoi vom relua o temă veche:
Ecoul care veşnic ne răspunde
Şi fură orice zvon după ureche,
În care văgăună se ascunde?...
La urmă, Sturzul, mare învăţat,
Ne-o lămuri luînd cuvîntul,
Cum se repară-un cuibuşor stricat
Cînd îl dărîmă ploile şi vîntul...
În fine, toţi deodată sau pe rînd,
Cîntînd şi ciripind, şi fluierînd,
Pe limba lui, veţi face fiecare
O scurtă şi prea veselă cîntare.
Deci, granguri, pitulici şi piţigoi
Şi orice zburătoare mai de soi.
Poftiţi, vă rog, în studio la noi.
(Nu ştiu pînă la urmă cê-o ieşi,
Dar vai de capul celui ce-o lipsi!)

Ne-am înţeles? La cinci (atenţiune!)
Tot neamul păsăresc să se adune
La postul pentru crînguri şi păduri...»

La ora cinci, porni în lumea-ntreagă
Un zvon din sute şi din mii de guri, —
Dar nimeni nu ştia să-l înţeleagă...

«Tiu-tiu! Tiu-tiu! Tiu-tiu! Cip! Cip-cirip!
Civi-civi-civi! Ţîrr-ţîrr! Ţip-ţip!
Ciu-cin! Ciu-cin! Tin-tin! Pi-u! Pi-u!
Clonc-clonc! Gur-gur! Ciu-vic! Ciu-vic! Cu-cu!
Pi-it! Pi-it! Crr... crr... Liu-li! Liu-li!
Cirip! Cot-cot-cot-cot! Piu-i! Piu-i!
Cu-cu-cuvea! Cuvea! Ci-ic! Ci-ic!...»

Ascult, ascult şi nu-nţeleg nimic.
Ce limbă o mai fi şi asta, oare?...
— Nu-i pentru noi. Închide, frăţioare!

UNDE-S OCHELARII?...

Bunicuţa-i supărată,
Că de-un ceas întreg tot cată:
Cată-ncolo, cată-ncoace, —
Ochelarii nu-s şi pace!

I-a căutat pe subt saltele,
Şi-n papuci, şi-n ciuboţele,
Pe subt perne, pe subt oale, —
Pîn' n-a mai putut de şale!

A mai stat, a mai oftat,
Iar s-a pus pe căutat!
Stă şi-aprinde-o lumînare:
Unde să-i mai cate, oare?
Nu-s în raft, nu-s în cutie,
Poate-or fi-n bucătărie...

Răscoleşte pe subt scară
Şi pe poliţă-n cămară,
În cuptor, pe sobă sus, —
Ochelarii nu-s şi nu-s!
Să nu fie cu bănat,
Cine, oare, i-a furat?...

Cînd să-i cate şi prin tindă,
Dă cu ochii de oglindă,
Şi ce vede, ce nu vede, —
Parcă nici nu-i vine-a crede:
Ochelarii, poznă mare!
Îi stăteau pe nas călare...

Îi cătase-n cui, sub pat,
Dar pe nas nu i-a cătat.
Şi de nu-i vedea-n oglindă,
I-ar căta şi-acum prin tindă!

PÎRÎUL

Uşor şerpuind pe cîmpie,
Sclipeşte pîrîul la soare, —
O panglică albă, şi vie,
Cu unde mereu călătoare.

Aleargă încolo şi-ncoace,
Aleargă şi cîntă din valuri,
Şi nici cînd e noapte nu tace,
Domol clipocind pe subt malur

Iar apa cea rece ca gheaţa
În cioburi mărunte se sfarmă,
Doar mijlocu-şi leagănă faţa
De parcă stă gata s-adoarmă.

Şi nimeni pe lume nu ştie
Ce murmură apa lui vie...

Ştiu peştii şi pietrele lui,
Dar tac şi nu spun nimănui.
Tac peştii pe subt pietricele,
Şi pietrele mici tac şi ele:
— Ia vezi, că nu-i voie să spui!

PUIŞORII ÎN CUŞCĂ

de S. MARŞAK

GRĂDINIŢA DE COPII

Ast' primăvară, au venit pe lume
În parcul zoologic, parcă-anume,
Un bursucel, un leu prostuţ şi mic,
Un pui de lup şi-un ursuleţ pitic.

Li s-a făcut grădină de copii, —
Cu pajişte, cu iaz, cu jucării,
Să zburde fiecare cum i-i placul!
Bursucu-l dă pe urs de-a berbeleacul,
Iar lupul, stînd cuminte pe codiţă,
Aruncă-n leu cu mingea lui pestriţă.

...Va trece-un an, vor trece încă ani,
Şi din prieteni s-or trezi duşmani.
S-o teme fiecare de cellalt:
Cel mic şi slab de cel voinic şi-nalt —
Şi s-or pîndi prin cuşti, bănuitori,
Uitînd c-au fost odată frăţiori...

GRĂDINA ZOOLOGICĂ

Ne trezim cu noaptea-n cap.
— Scoală, frate, că-i prăpăd!
Unde-i carnea la proţap,
Că-s flămînd, de nu te văd...

Din căsuţa lui din vale
Iese paznicul, agale.
Mătură, n-ar mătura,
Şi tot trage din lulea.

Stăm cu gurile căscate
Şi-aşteptăm. Dar lui ce-i pasă!
— Oare cît e ceasul, frate,
Mult mai este pîn' la masă?...

Omul în sfîrşit se-ndură.
Toţi înfulecă şi-asudă,
Pîn'şi urşii tac din gură.
Ce mai muncă, ce mai trudă!

După masă, vine somnul.
Doarme elefantul, domnul,
Rezemat de gard, în zloată,
Ca să-l vadă lumea toată.

Rinocerul intră-n apă,
Nici se scaldă, nici s-adapă.
Ca un trunchi căzut la fund,
Doarme-un crocodil pe prund.

Ursuleţii mititei
Mormăie prin somn, prostuţii,
Iar cămila şi căluţii
Tare-ar mai dormi şi ei,
Însă paznicul nu-i lasă...
Slabă, slută şi gheboasă,
O cămilă ca-n Sahara,
Îşi tot leagănă povara:

Poartă-n spate copilaşi
Pe la groapa leilor,
Pe la vulturii golaşi
Zgribuliţi în cuşca lor.

Iar căluţii tunşi la coamă
Fac frumos la panoramă,
Dau din cap şi dau din coadă,
Defilînd ca la paradă.

Dar deodată, e răcoare.
Ard pe stradă felinare,
Pleacă oamenii pe-acasă.
Pe tăcutele alei
Întunericul se lasă,
Şi rămînem singurei...

PUIŞORUL DE TIGRU

Hei, nu te-apropia, Ivan,
Că-s puişor de tigru, nu motan!

PUIUL DE STRUŢ

Sînt un puişor de strut,
Şi-s fudul, nevoie mare!
Cînd mă supăr, sînt în stare
Să azvîrl ca un căluţ.

Iar cînd mă cuprinde frica,
Fug cu gîtu-ntins în vînt.
Dar de ce nu pot să cînt,
Şi să zbor ca rîndunica?...

ZEBRELE

Zebre, căişori vărgaţi,
Mititei şi speriaţi,
Cît de sprintene-alergaţi
Peste pajiştea-ngrădită!

Cine oare s-a jucat
Şi cu tuş v-a liniat,
Ca pe-un caieţel dungat,
De la bot pîn' la copită?...

VRABIA ÎN GRĂDINA ZOOLOGICĂ

— Spune-mi, unde stai la masă,
Vrăbiuţă sperioasă?

— Printre gratii, de la leu
Ciugulesc ce pot şi eu.
Vulpea-mi dă cărniţă bună,
Veveriţa o alună,
Castorul un strop de apă.
Un arici numai de-o şchioapă
M-a poftit în cămăruţă
Să ciupesc dintr-o broscuţă!
Rinoceru-mi dă făină,
Cangurul o rădăcină,
Foca-mi dă un os de peşte, —
Nimenea nu mă goneşte!

Doar un crocodil flămînd,
Cum şedeam subt o răchită,
Era gata să mă-nghită, —
Şi-am fugit, nici nu ştiu cînd!

LEIŞORII

Nu-l cunoaşteţi pe tăicuţul
Cel cu coama cît o claie?
Are laba grea, drăguţul
Şi-i amarnic la bătaie!

Rage crunt, ca să s-audă
Pînă hăt departe-n noapte.
El mănîncă carne crudă,
Noi, prostuţii, sugem lapte...

PUII DE BUFNIŢĂ

Stăm încruntaţi:
Nu-i chip de joc,
Că sîntem foc
De ocupaţi!

Cît nu dormim,
Ne îndopăm, —
Cît nu mîncăm
Ne hodinim...

ELEFANTUL

Mi-aţi adus doi papucei,
Dar ce vreţi să fac cu ei?
Daţi-mi patru, pe măsură,
Că doar nu sînt stîrpitură!

GIRAFA

Caprele mai mititele,
Antilope sau gazele,
Pot să pască floricele.

Dar cînd eşti o arătare
Naltă-n gît, lungă-n picioare,
Unde-i chip să rupi o floare!

CÎINELE DINGO

Nu-s lup, nu-s vulpe, nu-s nici leu.
În cuşcă mi-i urît şi greu,
Căci din păduri e neamul meu:
Sînt Dingo cel sălbatec.

Să spună cangurul lungan
Cum l-am gonit acum un an
Pe ţărmul australian,
Eu, Dingo costelivul!

Cînd s-ascundea în vreun hăţiş, —
Eu după dînsul, pe furiş:
Sărea pîraiele cruciş
Neobositul Dingo!

El e viclean, dar eu nu-s prost.
Şi cînd să scape-n adăpost,
L-am prins de coadă... Aşa a fost
Neînduratul Dingo!

Acum în văzul tuturor,
Mă-nvîrt în cuşcă fără spor
Şi-aştept mîncarea subt zăvor,
Eu, Dingo-fără-frică!

Dar am cu mine-un camarad,
E fiul meu. El nu-i nomad,
Că-i cetăţean din Leningrad!
Iar eu, — străinul Dingo...

CANGURII

— Ce-o fi? Iar se iau la sfadă
Cangurii cei lungi în coadă?

— Nu-i nici o sfadă, nici pricină:
Joacă capra în grădină!

CÎINELE ESCHIMOS

Mi-au pus pe cuşcă o tăbliţă:
«Hei, nu te-apropia, fetiţă!»

Tăbliţa asta însă minte,
C-aşa-s de blînd şi de cuminte!

De ce m-or fi ţinînd în cuşcă,
Cînd neam de neamul meu nu muşcă?...

PINGUINUL

Tare sînt stîngaci şi slut,
Parc-aş fi un sac cu lut!

Altădată, peste mare,
Întreceam înot vapoare...

Iar acum, mă joc în iaz
Ca să facă lumea haz!

BOBOCELUL DE GÎSCĂ

Curge apa de pe el,
Parc-a stat în ploaie.
— Daţi-i iute-un şerveţel,
C-a ieşit din baie!

URŞII ALBI

Bazinul meu e-ncăpător,
Mă scald şi eu, şi-un frăţior.

Iar apa-i proaspătă şi rece,
Ne-o schimbă paznicul, cînd trece.

Între păreţi ca de cetate,
Ne-ntrecem, înotînd pe spate.

— Hei, ţine dreapta, frăţioare,
Că mă loveşti peste picioare!

MAIMUŢICA MAGO

De pe vapor coboară
Un marinar, cu frică:
Aduce subţioară
Un pui de maimuţică.

De-Algeria fierbinte
Micuţa-şi aminteşte —
Şi-şi ia scîncind cuminte,
Untura ei de peşte...

CANGURUL

Iese cangurul la soare:
— Hai la joacă, surioare!

— Du-te tu, măi coadă-lungă,
Că noi stăm la mama-n pungă!

ELEFANTUL

Elefantul face baie,
Face baie-ntr-o copaie.

Spală bine-o urechiușă,
Spală nasul c-o pănușă, —

Cînd să dea şi pe-o pleoapă,
Nu mai are strop de apă!

Ce s-ajungă-un cofăel
Pentru-un elefant ca el?
— Ia mînaţi pîrîu-ncoace,
Să mă spăl eu cum îmi place!

CĂMILA

Stă cămila bosumflată,
Că-i flămîndă şi-nsetată:
Astăzi n-a mîncat, vezi bine,
Decît trei ciubere pline!

PUIŞORII DE PINGUIN

Sîntem mici şi dolofani,
Şi-am ieşit din ou, orfani!
Cine-i mama, unde-i ea?
Nu ne spune nimenea...

Stăm cuminţi, ne strîngem ghem,
Că nici nu ştim ce sîntem:
Gîşte, Struţi? Curcani? Găini?
Stai că ştiu! Doi pinguini.

CUPRINS

OTILIA CAZIMIR 5
BABA IARNA INTRĂ-N SAT 9
PENTRU CEI MAI MITITEI 11
Ninge! 11
Scrisoare 12
Uite, vine Moş Gerilă! 13
La drum 15
Baba Dochia 16
Mîţişorii 17

A-nflorit o păpădie! 17
De pe-o «bună-dimineaţă» 18
Pentru tine, primăvară... 19
Ţînţarul şi avionul 20
Gospodina 21
Puişorul cafeniu 22
Greu la deal şi greu la vale! 23
Un cămin de păsărele 24
Hultanul 26
Un mieluţ cu zurgălău 26
Cîntecul piţigoiului 27
Nani, pui! 28
Călăreţul 30
Pentru-o fată mititică... 32
Ca să adoarmă... 32
Vine Ene pe la gene 33
Pentru ce să-ţi fie frică? 33
Şase cîntece pe motive populare ruse 34
Trei răţuşte 34
Vulpea cizmăriţă 35
Moş-Andruşca 36
Motănaş-motănel... 37
Alb-iepuraş 38
Cîntec de leagăn 38
Ghici! Ghici! Ghici! 40

PENTRU CEI MAI MĂRICEI 42

Raţa sfădăuşă 42
Cucurigu! Cotcodac! 43
La arat 44
Cîrtiţa şi tractorul 46
Un pisoi de porţelan stă de vorbă c-un motan... 48
O poveste c-un dulău 49
Două fete din vecini... 51
În poiană 51
Popasul 52
Cumătra vulpe 52
Unde-s mulţi, puterea creşte... 52
Ciocîrlanul 54

Lăstunul 55
Voinicosul 56
La iepuri 58
Promoroaca 60
Doi voinici 61
Baba iarna intră-n sat... 62

JUCĂRII 65

Bunica 67
Datoria fetelor 68
Gospodina 69
Fetiţa alintată 70
Harnică! 72
Ariciul-Împărat 74

POEZII 77

CÎNTECE 79

Cîntec pentru patrie 79
Cîntec pentr-un pui de moţ 81
Cîntec pentru pomul de iarnă 82
Cîntec de mină 84
Cîntecul drumului 86

POVEŞTI 89

POVEŞTI DE PRIMĂVARĂ 89

Floare la ureche 89
Primăvară în glumă 90
Se topeşte bruma-n soare 91
Din sămînţa de arţar... 92

POVEŞTI DE TOAMNĂ 93

Între flori 93
Între gîze 94
Între păsări 96
Vestitorii 96
Sfada 97

Somnul 100

POVEŞTI DE IARNĂ 102

Noapte 102
Poveste pentru-un băieţel 103
Oaspete la drum de seară 105
Poveste de omăt 107

FABULE 109

Două gospodine 109
Egalitate... 114
Fiecare cu ce-i place... 117
Individualism 120

ZOOLOGIE 124

Vară 124
Măcăleandrul 125
Licuriciul 125
Melcul 126
Liliacul 128

PE STRUNA ALTORA 130

Ghiocelul (după K. Alexandrov) 130
Primăvara pe stadion (după Vladimir Nevski) 131
Ciupercă-Albă Împărat (populară rusă) 133
Toată lumea munceşte! (populară rusă) 136

LUMINI ŞI UMBRE 141

Viziune 143
În livadă 144
În pădure 145
În zori 146
Pîrîul 147
Amurg 149
Viziune de iarnă 150
Ninsoare 150
Vis alb 155

CÎNTEC DE COMOARĂ 157

Toamna pe şes 159
Căpiţele de fîn 161
Ruini 162
După ploaie 164
Lacul 165
Pentru Lizuca 166
Vine Ene pe la gene... 166
Somnul 167

PARTIDULUI DE ZIUA LUI 169

Închinare 171
Îndemn 172
Bucurie 173
Cîntec pentru soarele cel roşu 174
A fost o zi 175
Cîntec de leagăn, cîntec de pace 176
Flori albe, flori negre, flori galbene, flori... 178
Oraş străvechi, în nouă tinereţe... 180
Avînt 182

CÎNTECE DE LUME NOUĂ 185

Cărăruie de lumină 185
Zice-o fată de la ţară... 186
Zice meşterul bătrîn... 187
Recunoştinţă 189

DIN PERIODICE ŞI DIN MANUSCRISE 191

Moştenirea 193
Poveste pe o fotografie de demult 194
E primăvară iar... 195
Cîrtiţa 197

Băbuţa 199
Moş cu barba de mătasă... 200
Dragoste 203

PE MOTIVE POPULARE RUSE 205

Capra cea rea 205
Ţînţarul-lăutarul 205
Gospodarii 206
Castravetele 207
În pădure 207
Masă mare 208
Săracul gîndacul! 210
La peţit 210
Mesteacănul alb 211
Nani! 211
Cocostîrcul 212
Purceluşa 212
Coţofana-i necăjită... 213
Oare se poate?... 214
Ţapul babei Varvara 214
Hoţul de iepuraş 219
Arde casa! 221
Gospodărie 222
Puiul de bufniţă 222
Cîntecul motanului 224
Vania voinicul 225
Cîntecul mesteacănului 225
Ce nu se poate... 226
Castorul 228
Moş Igor şi neamul lui 229
Cei doi roşcovani 229
Ţarul cel bătrîn 230
Ghicitori 231
O bancă veche, cum sînt multe...
(de Leonid Maustov) 231
Şcoala (de Liusea Ivaşko) 233
Meşterul «drege-tot» (de Vladimir Gurian) 234
Pămînt natal (de Boris Gorbacevski) 236

CIP-CIRIP (de I. Tuvim) 237

Răvaş către copii 237
Abecedarul 238
Supă de zarzavat 239
Radio în pădure 241
Unde-s ochelarii?... 242
Pîrîul 244

PUIŞORII ÎN CUŞCĂ (de S. Marşak) 246

Grădiniţa de copii 246
Grădina zoologică 247
Puişorul de tigru 249
Puiul de struţ 249
Zebrele 250
Vrabia în grădina zoologică 250
Leişorii 251
Puii de bufniţă 251
Elefantul 252
Girafa 252
Cîinele Dingo 252
Cangurii 254
Cîinele eschimos 254
Pinguinul 254
Bobocelul de gîscă 255
Urşii albi 255
Maimuţica Mago 256
Cangurul 257
Elefantul 257
Cămila 258
Puişorii de pinguin 259

Lector : AURELIA SZÁSZ
Tehnoredactor : AURICA IORDACHE

Bun de tipar 20 VIII 1985. Apărut 1985
Data ediţiilor anterioare 1972.
Coli de tipar 17

Comanda nr. 30 587
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Bucureşti — Piaţa Scînteii nr. 1,
Republica Socialistă România

Cărți de versuri pentru cei mici, apărute

la Editura Ion Creangă

ALECSANDRI, VASILE
Pasteluri

ALBOIU, GEORGE
Horă mică

ARGHEZI, TUDOR
Zdreanță

BĂRBULESCU, MARTA
Surîsul copilăriei

BLANDIANA, ANA
Întîmplări din grădina mea
Alte întîmplări din grădina mea

BOLINTINEANU, DIMITRIE
Mama lui Ștefan cel Mare

BUZEA, CONSTANȚA
Cărticică pentru fetițe-veverițe și băieți-veverețI
Cărticica de cinci ani

CAJAL, MĂLINA
Melc, melc, codobelc

CAZIMIR, OTILIA
Baba iarna intră-n sat

CĂLDĂRARU, EMILIA
Floarea grîului sub stele

CHIȚIMIA, SILVIA
Albinița sau fetița care zbura deasupra orașului

CLISU, CONSTANTIN
Dorobanț-Clanț

CONSTANTIN, MARIN
Veşti mărunte din sătuc

COSTINESCU, FLORIN
Cum se dau nume copiilor

CONȚESCU, AURORA
De la melc la foişor

COŞBUC, GEORGE
Iarna pe uliță

CRĂSNARU, DANIELA
Cîntec pentru fata Gu, o fetiță cum eşti tu

CUBLEŞAN, CONSTANTIN
Iepurilă-varză dulce

DIMA, VASILE
Voinicel de păpădie

DRAGOŞ, ELENA
Țară de aur

FARAGO, ELENA
Puişorul moțat
Căţeluşul şchiop

FILIP, STELIAN
Jocul cuvintelor

FRUNTELATĂ, NICULAE DAN
Tiptil în lumea copilăriei

FRÙNZĂ, EUGEN
Şoim-şoimuleț

GHINEA, SANDA
Cărticica de la mare

HOLIRCĂ, AUREL
Cîntec pentru păpuşi

IANCU, MAGDALENA
Printre picături de ploaie şi raze de soare

ISANOS, MAGDA
Mă scald în zi ca un copil în riu

LAL, ROMULUS
Năzdrăvanul Voinicel cu tăticul pe şantier

LOVIN, MARIA
Bun găsit, abecedar!

MUNTEANU, TEODOR AL.
Năzdrăvanul Mîţulache în vacanţă

MUNŢIU, ADRIAN
Cel mai mare spectacol

MUREŞAN, RUSALIN
Bucurii de la părinţi pentru cei ce sînt cuminţi

MUNCIAN, IVO
Anotimpul bucuriilor

NAUM, KATIA
De demult cu elefanţi

NEAGU, NICOLAE
În oraşul Poc-în-plic

NEGULESCU, MIHAI
Cine eşti?

NOVAC, ELISABETA
Ochiul de basm

OANCEA, TRAIAN
Ţara cu zîne şi feţi-frumoşi
Cîntec pentru iepuraş

OLTEANU, LUCIA
Liniştea Cri

PAVEL, LICĂ
O lume minunată

PETRA, MARIA
Zmeu cu fluturi

PREDA, ELISABETA
A venit o zînă bună

SCOROBETE, MIRON
Sus, în satul de argint

STAN, VICTOR
Ţării mele steag şi grîu

ŞAHIGHIAN, ALEXANDRU
Dacă numeri pîn-la zece

TARTLER, GRETE
Tîrgul de animale mici

TĂUȘAN, VICTORIA ANA
Întîmplări pentru tot anul

TOMESCU, VIORICA
Cu părinți, mătuși, bunici și o droaie de pitici

TOMOZEI, GHEORGHE
Carte de motanică

TULBURE, RALUCA —
TULBURE, VICTOR
Dreptul de a fi iubiți

UTAN, TIBERIU
Cărțile cu Ciopîrțilă

GH. D. VASILE
Hărnicel și lenevici

VRÎNCEANU, DRAGOȘ
Creioane colorate

ZAMFIRESCU, VIOLETA
Zbor de cîntec peste nori

ZARAFU, GEORGE
De la Cucurigu la Tic-Tac
Dialog fără catalog

ZETEA, MARIA
Curajosul Clăbucel